

1944/45

Ведер:

буфн 40 сачма

1944/45

БУДИ НА САНТИ БЕДА

Вилса Веркер.

Позоришни комад у 3 чина

Л И Ц А

ВАЦЛАВ

Иванко Јунек, средњошколски професор

АНА, његова жена

НИКИТАР ЗДЕНКО ЈУНЕК, његов син

М.У. Др. НАВЛА ЈУНЕК

ЈИРКА / Јунова деца

МАЛИ - сестра Јунова

М.У. Др. ВЛАД РѢИНА, филмски режисер

Др. КУДЕЈКА, технички секретар министров

ФРАНКТА ЦИКАН, фудбалер

ВАРЧА, служавица код Јунек

Декор за све чинове

Просторна соба за становање у станику Др. Јунек, која је уједно Јунова соба за рад. У позадини су врата која воде у претсобље, десно су врата за спаваћу собу. Претсобље је тамно без прозора. Лево стоји писали сто. Дак у десном углу стоји сто на којем породица ручава. Иза стола је стари канабет, пред канабета је фотела из исте гарнитуре. Једноставан лустрер висе са плафона. На зиду је стари филм. На прозору су драпери. На писалим столу стоји лампа. Све то што је на сцени мора да да утисак да ова породица са последњих двадесет година није имала срећави да купи нове ствари.

Ч И Н

ВАЦЛАВ ЈУНЕК

(Десет десетих година, тин интелектуална. Јако је крзковид. Носи црвени са дебелим станима, над чита нове своје нове догиче пану. Седи за писалим столу и ради. Лампа на столу горе, лустрер не. У соби је полу тамна. Са улице чују се трубе аутомобила, наува. Звони снова)

ВАРЧА

(~~позори главу кроз врата~~) Господине професоре!

ЈУНЕК

(~~За један часак ради, доде, спада дигне главу и расејано пита~~) шта је?

ВАРЧА

Ту је госпођа Мали, ваша сестра.

ЈУНЕК

Мали? (~~Устане иде дој у стубет~~) Нека уђе. (~~Малени панове и чије се како говори~~) Чему та формалност, као да смо туђи. (~~Браћа се у собу~~) Неволи само изволи. (~~Мали лустрер, а утасеј столу лампу~~)

ПОЈАВА ДРУГА

МАЛИ

(Појави се на врата. Тин даме из предграђа, која воли да препричава туђе ствари. Заустави се код врата, разгледа целу собу, са саједанним осмехом разговара)
Добро вече.

ЈУНЕК

(Ухвати је невид руке и води је писалим столу за којим седи) Седи. Одлично ни си била код нас ова већ година дана. Зашто тако ретко долазиш.

МАЛИ

(У тој мученице) На знам, твоја жена.

ЈУНЕК

Ћ Наравно друшчије немозега за почног.

МАЛИ

Ја сам много презрела.

ЈУНЕК

(Смејући се) Али ти то зрђаво себи претварааш ствари.

МАЛИ

Није зрђаво. Ја знам оно што жини чујем.

ЈУНЕК

Али молим те.

МАЛИ

Знам-како она о мени говори ива мојих леђа(Тужно)Свакоме мали.

ЈУНЕК

Не буди дете Мали.

МАЛИ

(Јетко)Госпођа савезничковица Регенфусова.

ЈУНЕК

(Удивујући је)На свакоме ниси дошла да ми о томе говориш.

МАЛИ

Морам ти то рећи.Оговара ме где свине.Госпођа савезничковицаРегенфусова.

ЈУНЕК

(Постаје нестрпљив)То ме не важи.

МАЛИ

Она је то чула у кулацику. Мала је само због своје прелаци. Да чула је како ме твоја мена тако оговара. Она ми је то рекла, а и остале су то потврдиле. Да.
(Све ово наговара јетко)

ЈУНЕК

Проклето бабе.

МАЛИ

(Тужно) Доскучи ме је позванице нису бабе. Треба да знам да ме је оговарала. Рекла је да имам две куће да примам кирију од алогене, а да ви имате четворо одрасле деце и да бих ја могла нејмама дати кирас.

ЈУНЕК

На зна је то тако саривно. То није никакво оговарање. Ти по својој прилици о тој говориш горе.

МАЛИ

То што ниси стекла сам кузовнички рупашица са мојим новојини мужем. Мужини смо се зли се од јутра до краја, у алогени нисмо имали ни слугу. Ја сам сама радила као лаборант. Госпођа савезничковица Регенфусова.....

ЈУНЕК

Знаш Мали, треба да се помирите. Обрадовао сам се кад си дошла, јер сматрам да је то први корак за помирење.

МАЛИ

Зустро)Ја да се помириш. Ја прва да почном, но то би било лепо. Дошла сам овако јер сам видела да гора само столица земља, а то је знаш да остали нису ту сам тебе, да глумише, са све њих тегани и тегани.

ЈУНЕК

(Помирљиво) Престани молим те! Цео тај спор међу вама настао је само због тога.....

МАЛИ

Јер не је крива. Да, крива је твоју сестру.

ЈУНЕК

Довише је једном и теби да нам помогнеш, а ти си се према њој понашала као да је она неки сиромашак.

МАЛИ

(Заједљиво) А-Ха. Но.

ЈУНЕК

Знам и сама, да смо у великој оскудици. Имамо четворо младе деце а ја сам само средњошколски професор и да имам малу плату.

МАЛИ

(Више индиферентно) Нисам хтео да мало савијем кичму.

ЈУНЕК

(Замисљено) Да, онда сам мислио да човек који нешто зна, може да иде усправно кроз кивот, и да је добар дан дозовати поздрав за свакога.

МАЛИ

То знам. Увек си ти дивао нос, то ти је од оца.

ЈУНЕК

Пусти она нађ киру. Дивао сам нос. (болен, проинчани осмех) Некада. После трог деветна морао сам да поздрављам куде са које поштовање. (Са осмехом изјеме) Треће дете намерало ме је да савијем кичму. После четвртога морао сам да поздрављам са "Најучиније поштовање." Више нисмо смели имати деце. Сувернативи су били нециљени.

МАЛИ

(Заједљиво) Нисмили све се као кумиди.

ЈУНЕК

(Плаче) Малко! Мам

МАЛИ

(Смирено). А ми смо изгедели и задовољили смо се само једним дететом.

ЈУНЕК

(Уз мали смешак) И оно није било кичма како треба.

МАЛИ

Ти увек префалујеш Викију. За његову младалачку закониселност.

ЈУНЕК

Ти то називаш закониселност! Страшно! У заводу у коме сам био професор, ној синовац.... крадљивац...., то је било страшно!

МАЛИ

Па и поред тога. Он је бези од твојих који су студирали и немају нешта. А он подржава породицу има суто, сваке године је у Карловим Варнама. Наравно, он није ни "Господин мизивер ни господин доктор! Он је само трговачки заступник.

ЈУНЕК

Добро, добро. (Помирљиво) Некада Мали да ти криви кичму ноју породицу. А зашто? Вај јуче смо говорили како је то лепо од тебе што нам сада

нада су Зденко и Ји рке без места намен месечно 500 круна.

МАЛИ

То ми је оставио у аманет мој покојни муж.

ЈУНЕК

(зачуђено) Карел?

МАЛИ

Призивао ми се у сну.

ЈУНЕК

А тако.

МАЛИ

Ваш због тога долазиш. Тај новац не могу више давати.

ЈУНЕК

(узбуђено се) Тако? (пета собом) пауза)

МАЛИ

(устаје) Дакле могу ниш .....

ЈУНЕК

То су дакле те приче.

МАЛИ

Да. Јон нешто. Нећу више да помажем неверницима. Твој господин инжињер и твоја госпођица поступили су на цркви.

ЈУНЕК

(као да му до тога није много стало) Занета?

МАЛИ

Имам доказа за то. Фрагмент Вазуе ми је потврдио. Ја сам добра католичкиња и нећу да краним гуљу у недрима, тако ми и нај величански каже.

ЈУНЕК

Фрагмент! Они су већ одрасли зуди и за своје уверење одговарају самок себи.

МАЛИ

Мој син је додуше само агент .....

ЈУНЕК

(Већ му је доста свега) Твој син не може ни у ком погледу служити за пример којој деци. Поготову не својим духовним животом.

МАЛИ

Идем.

ЈУНЕК

И боже је.

МАЛИ

Диви нос, диви, такав си био и кад си био млад.

ЈУНЕК

Збогом (зучито)

МАЛИ .....

(Ислети као да јој испала на тома на вратима ципке) Неверници (оде)

ЈУНЕК

(стоји за часак замисљен. Таре руком чело. Седне за сто, али после кратког времена остави перо. Иде вратима и зове) Барчо! (врати се к столу)

ПОЈАВА III

ВАРЧА

Звали сте ме господине професоре?

ЈУНЕК

Знамени где је отишла моја жена?

ВАРЧА

Ханчи јој је донела улазницу за бископ. Браћиће се после осам сати.

ЈУНЕК

(расејано) Да. Чујте Варча, не говорите мојој жени да је моја сестра била овде.

ВАРЧА

(прошрвала је нешто неразумљиво и затворила врата)

ЈУНЕК

(седне за сто и ради. У тишини чује се бука. Пауза)

ПОЈАВА IV

ПАВЛА

(уђе тихо) Добро вече тата. (Застане на вратима.) Ти радиш..... Нисам знала.

ЈУНЕК

Добар дан Павла. Врши коректуру неких уџбеника, али престају кад си ти дошла.

ПАВЛА

(Седе у фотелјама и протезе леђа, види се да је уморна)

ЈУНЕК

Уморна?

ПАВЛА

Нас нас.

ЈУНЕК

Много посла?

ПАВЛА

Лете нам и по ходиштинама. Једна операција за другом. Инструментарка само што није нама од умора.

ЈУНЕК

(Задубљен у себе) Има много боли у свету. (Пауза)

ПАВЛА

Довели су нам једну девојку. Изгубила је много крви после абортуса. Опет је ту умела прете некаква баба. Тако је малик на маму Ханчи, можда је због тога мучан утисак оставила на мене.

ЈУНЕК

Може те ли је спасити?

ПАВЛА

Ко зна. Траже сад неку крв за трансфузију (плано). Чему тај глупи бесмислени закон. Те јадне девојке морају да одлазе код бабетица у неке да им закон омогући болницу (са пуно горчине). Разуме се оне то плаћају својим животом, а ове бенције их некористишавају.

ЈУНЕК

Раздражена си Павло.

ПАВЛА

То није одговор.

ЈУНЕК

Мој одговор никад. Колико пута смо о томе говорили. Побачај је убиство Павло.

НАВЛА

(Вољно) Та девојка могла лежи у крвавници (мали осмех). То није убиство?

ЈУНЕК

Није бу убио закон. Могла је родити своје дете.

НАВЛА

Она је слушница.

ЈУНЕК

На свету има много неударних мајки и слушница, које имају своју децу. На пример професор Натек, славни интерниста дете је слушнице. Наравно таква мајка јаким мора да буде готова да издржи страну животну борбу. Јакно је, одмах се тога ослободити, али то је и кукавичлук.

НАВЛА

(ватрено) А осмо дете у неке радничкој породици? Седам пређашњих заједно са родитељима имају једва што да једу а сада осмо тражи свој део. Не значи то убиство за све њих. Није ли то убиство мајке која даје доји краву место млеко?
повуће се

ЈУНЕК

Из такве створине су се највећи гуди. Можда ће то осмо дете бити геније. Можда ће пронаћи пут из горуће содаме и извести будство из пакла. Кад убијемо Ембријон никада не знамо шта убијемо.

НАВЛА

(Устане и хода. Узрујана је) Не могу се концентрисати.... Не могу ти на одговорити.

ЈУНЕК

Дакле поврћујеш.

Навља

Тамо над оном девојком-и на другима, толико нам их доводе.... грчи ми се сва душа.... осећам да немам право.... Немам!

ЈУНЕК

Несмемо допустити да у таквим принципијелним питањима преовлада осећај, већ синењено и продубљено уверење. Ако сами нисмо способни да ствари ди гледамо до дна, онда се морамо ослоњити на туђе расуђивање.

НАВЛА

(са пронијом) Твоје?

ЈУНЕК

Зашто не?

НАВЛА

Ја знам да је теби сасвим индиферентно што се повећава број-лепина тих несретних девојака и што се деца у радничком предграђу муче.

ЈУНЕК

Тај закон и то уверење родили су се још у прошлом веку. То је био век просвећености, век Гете-а, век генијалности.

НАВЛА

(као за себе) Јадна девојка. Нема још ни 17 година, тако млада, здрава... (пауза) Иђуј (ово изговара тако као да са себе стеса неки терет)

ЈУНЕК

Ки.

НАВЛА

Кад завршимо дубље у своје осећаје, видимо да ленима указујемо парочиту пажњу а зашто? Мува је иста за све. Ружни наравно и бегељи навигли су да грне.

ЈУНЕК

То је подсвесно. На жалост њудски коментив изгубио је плодитезе лепик потом мака.

ПАВЛА

(Извади кутију с цигаретама, понуди оца) Хоћеш тата?

ЈУНЕК

(нервозно) Не, не.

Павла

Зашто

ЈУНЕК

Четири дана нисам пушио. Не бих желео да опет почнем.

ПАВЛА

А зашто?

Јунок

Лекар.... Знаци.... Неуростенија....

ПАВЛА

(погледа за часак оца на вграби кутију од цигаретама положи неколико цигарете)
Уми тата.

ЈУНЕК

(смејућу се у неприлици) Ти ме заводиш, ти лекар?

ПАВЛА

Још ниједан неуростеник није оздарио, ако је нагло прекинуо са никотином.
Ти ниси био код лекара.

ЈУНЕК

(хоће да оспори) Павла.

ПАВЛА

Знам зашто се хоћеш одвикути. (запали цигару) Занали. Ја ћу ти куповати цигарете, ипак ће те то удевити.

ЈУНЕК

Али знам....

ПАВЛА

(енергично) Даме доста тата! Пуши!

ЈУНЕК

(Подлегне смејући се и драго му је. Узвуче дим дубоко и са слаћу га испусти)

ПАВЛА

(Хоће да превидне неугодну паузу) Шта је са Зденком?

ЈУНЕК

Све по старом, а и са Јирном. Али Ханчи су повисили плату са 50 круна.

ПАВЛА

Има даље 250

ЈУНЕК

Да.

ПАВЛА

За своју младост 10 сати радити за нисаћом машином..... Преписати гужбе.
(буцито) Проклет живот.

ЈУНЕК

Викавам нећеш никада ништа постићи.

Твоје красна млада девојка

(с посмехом) Ђуј

ЈУНЕК

Ха?

ПАВЛА

ЈУНЕК

Увек се славамо леппи и форми. Зашто тако?

ПАВЛА

Па да... тако... Где је мама?

ЈУНЕК

Добила је казу од Ханче улазницу за бископ.

ПАВЛА

А шта је са оним филмским функционерима?

ЈУНЕК

Интересују се за Ханчи... Али....

ПАВЛА

Све је засвало.

ЈУНЕК

Била је са њима за време празника. Вршили су обите, да ли је фотогенична. Не знам шта ће бити с њом. Збрињује ме та девојка.

ПАВЛА

Да ли је само са њима била.

ЈУНЕК

Не/Јирка је знао о њом

ПАВЛА

Јирка је млад. Зашто није знао Зденко?

ЈУНЕК

Било му је незгодно да га ти види два дана издржавају.

ПАВЛА

То разумем. Дакле што се тиче Ханче, ствар јој није сигурна.

ЈУНЕК

По својој прилици. Мислиш да нема глумачког талента.

ПАВЛА

У Русији играју музици. Много зависи од режисера. Филм није позорница.

ЈУНЕК

Само да се девојка не повари.

ПАВЛА

Саветоваћу јој да се чува тога. Радити у атељеу од јутра до мрака под таквим околностима, то је одиста страшно.

ЈУНЕК

Једно време нагледало је да се оширила. А од како су дошли ти-зуди, филмски функционери-леви-из бископа у бископ. Сва је зуда. Несна више и да говори природно. За цело време нам нешто глуми.

ПАВЛА

Тој ће јој лудило проћи не брину ништа, збогом тата.

ЈУНЕК

Куда идеш?

НАВЛА

Имам нешто да говорим са Барчом, а и нећу да ти сметам.

ЈУНЕК

(У непријавци) Навло !

НАВЛА

(враћа се од врата) Шта ?

ЈУНЕК

Ти и Зденко....Иступили сте из цркве.

НАВЛА

(одлучно) Да тага.

ЈУНЕК

А зашто нисте ништа рекли ?

НАВЛА

Незнам зашто ти Зденко није ништа рекао. У осталом ти знам...уверење.....
Хтели смо то одавно учинити, али је Зденко тек сад зато добро времена и обав-
рно те формалности. Наравно требао ти је рећи.

ЈУНЕК

Добро, добро.

НАВЛА

Да ли се што догодило ?

ЈУНЕК

(шета по соби) Да... То јест.....(кође да улесна ствар) Не, не. Ништа се није
догодило. У осталом, одрасли сте ljudi. Младост има своја права, а једно од тих
права је да иде кроз живот усиправно без компромиса, без суперлатива.

НАВЛА

Шта је тага. Не разумем те.

ЈУНЕК

То је суперлатив. Моје надубље поштовање. То је то. Човек тиме изује сам на
себе (осећа се ослобођен резултатом до којег је дошао. Иде к Навли и говори
без непријавки) Ништа то није. Ја више и не мислим на то (позуби је у чело).
Само иди.

НАВЛА

(уз мали смех) Треба ми сн ти то рећи.

ЈУНЕК

Све је у реду.

ПОЈАВА ПЕТА

ЗДЕНКО

(уђе средином) Добро вече. А Навло. Здраво. Остајеш ли код куће.

НАВЛА

Да.

ЗДЕНКО

Можемо мало играти бриџе. ?

НАВЛА

Зденко, ниси рекао ону да смо иступили из цркве ?

ЗДЕНКО

Нисам.

Зашто ?

НАВА

Одлагао сам из дана у дан

ЗДЕНКО

ЈУНЕК

А зашто ?

ЗДЕНКО

Знао сам да ћек не сенирава питањима.

ЈУНЕК

Никада се не мотам у ваш лични живот.

ЗДЕНКО

Да док се ради изјерк само о брљавинама, али то је био чин. То није била ситуација. Ај ти узми тако неугодна питања да постављам. Заштао би ме свакако "шта ћу да радим кад сам једног бога одбацио. Каковога ћу поставити на његово место" ?

НАВА

Вера у колектив и себе.

ЗДЕНКО

Видим ти имам одговор, али ја бих морао рећи... ништа.

ЈУНЕК

То је свакако жалосно.

ЗДЕНКО

(насмеје се цинички) Ха, Ха. Док сам био шеф инжењер, знао сам како ћу се владати посао. Знао би никада одговора. Вера у себе, вера у посао, крилатицама "никога не остављајте без вере у њихов рад... Али све то под садашњим околностима су само празне фразе. Ците ви две године кроз свет с рукама у џепу и видеће се како су то само нежурни од сапунице. Неколико је да га дотакнем прстом и да од свега тога нема више ништа.

ЈУНЕК

(горко) А зар је баш тако ?

ЗДЕНКО

Да тако.

ЈУНЕК

Немојте ви себе због тога прекоравати. Ја вам никада не би бранио да то учините. Али из формалних разлога зрело сам ипак то да саопшtam. Из формалних разлога. Иден мало у небу, Нади ћемо се у 8(наува)

ЗДЕНКО

Имам цигарету ?

НАВА

Све сам дала оку. Али их је он оставио. Ето узми (нали Зденку и себи цигарету) Где је Јирка да нам донесе ?

ЗДЕНКО

Сигурно је онет био на игралишту. (пуши са сладострашћом) А проклете цигарете, човек је њихов роб. Рећи ћу ти нешто смешно.

НАВА

Да чујем.

ЗДЕНКО

Све сам нештога Уингера. То ти је био позаран. Знао је самном до четвртог разреда. Енда су га нешто чили позивом зашто. Од тада га нисам више видео све до данас. Покупио је пронао. Позвао ме је. И ја кад сам га видео онако одржаног

помислио sam da hoće da mi traži novac. Međutim požurno sam dazio, ali ne je on opet stigao. Pa je mi tražio novac (smo ja se) zamisli da se mi još i erginac svu cigaretu. A znaš li od čega živi? Kupuje od konduktora jeftino novine koje ljudi ostavljaju u voz u i prodaje ih na ulici. Zарађује оно 30 круна дневно.

ПАВЛА

Обећао си ми нешто новичко.

ЗДЕНКО

Чешај доћи ће. Још ми је и салатино цигарету, али ја то nisam хтео. Nisam хтео да пушим цигарету у тој уличној врећи које је пуна. Хтео сам да се научим купити је и да не ће бити сву раском.

ПАВЛА

Ита си то брбљав?

ЗДЕНКО

Знаш шта сам учинио? Рекао сам му збогом и побегло сам до најближе куће на трећи спрат, горе до гавана. Тамо сам сео на прозор и пушио сам. Пронашао сам нову теорију. Човек у неким случајевима може пушити сами, чулним, али то је само за часак, јер никотиниза кратко време познатује новак.

ПАВЛА

Ти брбљав.

ЗДЕНКО

Под утицајем тога отрова новак двоострупо ради. Ја-и Јунгер, Павла сам ја буди да пронађу теорију?

ПАВЛА

(Полози му руке на раме) Јеси дошло ће трајати за Павла осмислија?

ЗДЕНКО

Зашто ја не идем код кондуктера и не сакупим одбачене новине и зашто ја не би видео по улици (узвикује) Народни политикна, чешке слово, праволитну чешке слово? Зашто јер сам ја будала и да сам се у предресудима и због не-ког закона свуда дозвољаван да ме у 32 години наджива отац.

ПАВЛА

(преничино) Јер ниси прозалица.

ЗДЕНКО

Мислиш? Јунгер је пронао у срећном разреду, био је познат, а ја сам завршио школу, добио диплому инжињера и службу и након две године због "Кризиса" отпустио. Реци ми зашто је разлика у томе. Ја и Јунгер смо колеге. Само што је он у бољем положају, јер може да ме понуди ергинатском цигретом.

ПАВЛА

Било би ми драго Зденко, кад би и ја ....

ЗДЕНКО

Не почињи опет! Данао си ми то био последњи ударац! Ја бих ти и сам поздравно над неби знао да се од јутра до мрака мучим у болници за 300 круна и хресту.

ПАВЛА

Није ми тешко.

ЗДЕНКО

Остави, немој лагати. Знам једно ципесо и једну казину.

ПАВЛА

То је тачно, али шта ми идеје и ципесе и казину да је то пречи прече него шта ми на себе лепо сиротину казину.

ЗДЕНКО

ПАВЛА.

Отишао је мало у шетњу. Доћи ће за вечеру.

ЗДЕНКО.

А где је Јирка?

Дошао

АНА.

ад је самном. Чезао ме је пред бископом. Разбио је колено и
ено га испира рану.

ЗДЕНКО.

Опет ће бити неприлике са оцем!

АНА.

Немој то да му споминеш. Магарац. (без паузе Павла говори)
Јао драга како је то било дивно. Тај Шнајдер - то је беш де
дечко (са умишљањем) Па у тој хусарској униформи, гроф од
пете до главе.

ЗДЕНКО.

Наравно нема...

АНА.

Сала је била пуна и чуђи ме да су Ханчи дали улазницу.
Свакако са њом мисле озбиљно.

ЗДЕНКО.

Као онај гроф са оном конобарицом - филмски хепиенд број
један.

АНА.

(љути се) Наравно са нама се не може ни о чему говорити,
чим се не ради о револуцијема величима и бог зна чему...
Да немом Ханчи не бих имале ни смисла да проговорим о филму.

ЗДЕНКО.

Идеш да гледаш којекакве глупости.

ПАВЛА.

(умирује га) Зденко!

АНА.

Ваш си немогућ човек! Мени се то свиђа и доста!

П О Ј А В Л А - СЕДМА

ЈИРКА.

(уђе у собу и раме) Једном ногом не може ни да макне у
колону) Подели смо Карлин са 7:1.

АНА.

17
~~18~~
АНА.

Ако пред оцем будеш шептао (оде за час напоје и врати се без шешира и простире астал).

ЗДЕНКО.

Победиће он тебе са 7:1.

ЈИРКА.

Где молим те, још да ме биде! То би ми само требало (фина скупна игра). Ја сам дво три гола.

ПАВЛА.

(са смешком) Изврсно.

ЈИРКА.

(седи и трља ногу) То се зна. Ти мораш да уједаш. Познајем те. (Зденку) да знаш када ме је она свитла фаулирала, дошао је к мени Паризек референт спортског листа, потапшао ме по рамену и рекао: изврсно. Да није било вашег смишљеног центрирања изгубили би утакмицу (ухвати се за колено и јавкне од бола).

ЗДЕНКО.

Само паз ти тореадоре из С.К. "Звезде" да пред оцем не рамљеш иначе ће те он добро центрирати.

ЈИРКА.

Што зар ја несмем да играм? То ме ништа не кошта.

ПАВЛА.

(ауторитативно) Оцу се не свиђа друштво у коме се крећеш. Постао си прави уличњак.

ЈИРКА.

Одувек си била несносна. Праваш се важна као каплар, који има једну звездицу на оковратнику а прича се као да има генералске полете.

ЗДЕНКО.

(оштро) Језик за зубе.

ЈИРКА.

Ја ћу за годину дана у војску, а ви самном још увек поступате као са једним балавцем.

ЗДЕНКО.

ЗДЕНКО.

(нервозно) Доста, јер ћеш иначе добити шамар.

ЈИРКА.

(Павли) Охо имаш сад и савезника. Склопили сте пакт о заједничком нападају. У Меневи може да дође до брака.

ЗДЕНКО.

Ти пошто пото тражиш шамар.

ЈИРКА.

Само покушај, биће лома.

ПАВЛА.

Дакле ћути већ једном.

ЈИРКА.

Јасно. Дад човек да три гола онца је славан а код куће хоће да му даду шамар (уздигнутим гласом) Знам ли ти уопште ко је то Паризек? То је капацитет. У недељу је говорио преко радио из њима место Лауфера, да, да!

ЗДЕНКО.

Ајде дођавола и ти и твој славни Паризек (улази Ана)

АНА.

Где је само Ханчи? Обећала је да ће доћи на време. Утиће се тата...

ПАВЛА.

Отац је нешто забринут.

АНА.

Зашто?

ПАВЛА.

Нешто се догодило.

АНА.

Није ништа рекао? (Павла а и Зденко се погледају)

ПАВЛА.

(у неприлици) Не, није ми ништа рекао.

П О Ј А В А - О С М А .

ХАНЧИ.

(Уђе са шширом у руци) Јут бај децо!

ЈИРКА.

(иронизирајући) Најпокорнији слуга божанска Грето.

АНА.

Како си ушла?

ХАНЧИ.

Било је отворено. Свакако је Барча отишла у подрум по угља.

АНА.

О давно је већ прошло то време када смо имали у подруму пуно угља (ужива у успоменама) А служкиња депо оде у подрум дон се угља, подложи пећ... (недеврши)

ЈИРКА.

Шта то говориш? У место тога да ти служкиња донесе угља, доноси ти га угљенар право у стан, бар ти га нико не краде у подруму.

АНА.

Али знате децо ја вам то не знам рећи. Али тај осећај. Имали смо пуно кромпира, брашна, пун подру угљена. (Уздахне). Онда сте били мали и отац је добијао за вас породични додатак, сада не добијамо ништа (Зденко са стегнутим зубима уздахне - напоље звони) Јирко иди отвори. (Јирка устане, викне од бола ухвати се за колено и поново га трља, пошто предколно седне)

ХАНЧА.

То је Барча, затворила сам јој врата (отрчи средином).

АНА.

(Више за Ханчом) Нека Барча дође овамо. (наставља са пређашњим тоном) Како сам радо онда кувала јер је у спајезу било свега и свачега.

12

ЈИРКА.

И данас на утакмици било је свега и свачега (Павла и
Зденко се смеју)

АНА.

(Увређено) ВХ. Са вама се уопште не може разговарати. Немате
разумевања нипашта. Што год човек говори ви се свему смејате.

П О Ј А В А - Д Е В И Т А

БАРЧА.

(Улази са Ханчом. У руци јој је земљик) Била сам доле узела
сам пола килограма шећера за доручак.

АНА.

Барча дали је одиста господин изашао нерас положен?

БАРЧА.

Забрано ми је да о томе говорим (у поверењу) Било је овде
оно страшило.

ЈИРКА.

Чудно, транцентна појава у сред бела дана.

ЗДЕНКО.

(Јирку) Куш!

ПАВЛА.

Ко је долазео Барча?

БАРЧА.

(у поверењу) Господинова сестра! (Павла и Зденко погледају
се значајно и истовремено и говоре) А тако!

АНА.

Онда се не чудим што је тата нерасположен. Барчо, идите под
подгрејте вечеру и поставите сто, господин ће одмах доћи.

БАРЧА.

Добро. (оде)

ЈИРКА.

(виче за њом) Не заборавите на ор-девр.

ЗДЕНКО.

Шта имамо за вечеру?

АНА.

Кромпир у парадајез сосу.

ЈИРКА.

Ваш ми је драго. То већ три дана нисмо имали.

ХАНЧА.

18
-30-
Х И ЧИ.

Човек не може да схвати, ако је сит, да су у Паризу за време
не опсаде појели све псе.

АНА.

(љутито) Ханча! Пре вечере!

ЈИРКА.

Зашто не тако и треба. То човеку прави апетит. Баш бих те
за то пољубио.

ПАВЛА.

Јирко мораш ми купити цигарете.

ЈИРКА.

Ја са овом ногом? Нек иде божанска Грета.

ХАНЧА.

Није него, ја да идем да купим цигарете. Но.

ЈИРКА.

Наравно. Наша звезда. (рамљући иде Павла) али две ћу оста-
вити за себе. Јој ала то боли. (узима од Павле новац и с
тешком муком одрмље напоље).

АНА.

(која је ушла док је Јирко говорио) Како је ишла проба
новог филма Ханчи?

ХАНЧА.

Опет малер. Автчакова тако смело хода (имитира ход Автчанове
грациозност филмске глумице у моду) Онда опет гледа
сакузо као Бернерона и то тако смешно, јер су јој очи као
у телета. Ја и Франк смо пукли од смеха.

ЗДЕНИО.

Франк! Но је тај Франк?

ХАНЧИ.

Франк Павелка. Мој будући режисер. Мама синици су изврсно
испали, фотогенична сам са свију страна. (Павла одлази уз
мали осмејак.)

АНА.

Дале одиста ћеш ступити на филм? Ја бих била тако сретна.

ХАНЧА.

Франку фали двеста хиљада круна (ђаволски се смејући)
Сва тражи кога би могло напумпати.

АНА.

(згрануто) Језус Марија... како то напумпати.

ХАНЧА.

Па тако, да нађе некога ко ће рескирати толики новац.

ЗДЕНКО.

Наравно таквом господину Франку, неко ће одмах поверити, 200.000 хиљада круна. Знам ли ти балавице колики је тај новац?

ХАНЧА.

(убедљиво) На том се послу може зарадити стопроцентно, када је филм за шире спојеве. (одједном прелази на другу ствар) Путила сам Франка да тражи новац од тетке.

ЗДЕНКО.

Ваш се хивари погодила где ћеш тражити новац (Уз смех)

ХАНЧА.

(Имитира Зденков смех) Охо-хо-хо! Зар сам ја знала да су ту опет неке интриге по среди.

ЗДЕНКО.

Па и да нису. Она и 200.000 хиљада круна!

ХАНЧА.

Ти не познајеш Франка, тај ће окренути бабу, па ма морао - све за умесност - вели Франк.

АНА.

Забога милога немој то да говориш пред татом.

ХАНЧА.

Наравно. Тата би нас везао најрадије за постелу да и где не мајнемо. (наједном агресивно) Мама, мораш се помирити са тетком.

АНА.

(Као да је неко убо) Шта! ја?

ХАНЧА.

Мораш помоћи Франку. Ако нијеш капитал, осигурајеш ми да поставим филмског глумица.

АНА.

Још од наше свадбе говорила је противу мене. Била сам за њу глупа провинцијалка... Мој отац је био шумар... али она треба да зна да и ни господин гроф није друкчије говорио него к мараде.

ХАНЧА.

Али то већ све знамо, сада се ради о нечему другом.

АНА.

МА.

Мојих отац је био врло угледан.

ЗДЕНКО.

Остави то са д.

МА.

Када си се ти родила рекла је (имитира тетку Мали) Опет дете. Ви се множите као кунаји, да то ми је рекла (љутито) и после свега тога ја да се покорим.

ХАНЧИ.

Али мама, ту се ради о важној ствари.

МА.

Не, то не могу.

ХАНЧИ.

То је твоја љубав према детету (важно). Мајка мора да се жртвује за децу. Наравно - добра мајка.

МА.

(плаче) Не говор тако Ханчи.

ХАНЧИ.

То је истина. (плаче сузе) Када на тај начин могу створити велику срећу у животу.

ЗДЕНКО.

А колико ћеш ти добити за то!

ХАНЧИ.

20.000 хиљада круна.

ЗДЕНКО.

(не верује својим ушима) Шта! балавице, шта то брбљаш?

ХАНЧИ.

Франк вели да је то сигурно.

МА.

(за себе) Шта сам све од ње претрпела. Могла бих читав роман о томе да пишем.

ЗДЕНКО.

Али то су све ситнице када би Ханчи када би Ханчи заиста добила а 20.000 хиљада круна.

ХАНЧИ.

И нове улоге. Ради се о мо о томе да човек почне.

ЗДЕНКО.

ЗДЕНО.

Пристани мама.

ХАНЧИ.

(филиски плач) Мало пре си говорила како би била сретна...

АНА.

(вен отпор је на пола сломљен). али децо морате ипак разумети...Ја сам....

- П О Ј А В А - ДЕСЕТЕ -

ЈИРКА.

(Упадне на врата) Ево адмирала чуо сам га коле на степеницама како кашљуца. (обраћа се Ханчи) Где божанска Грета плаче!

ХАНЧА.

Глупан! (брише очи)

ЈИРКА.

(глумећи) О војвоткино! Зар је ваш љубавник пао у двобоју са вашим мужем војводом Алфред де нуа? Или вам је војвоткиња прекинула млеко?

ХАНЧА.

Глупан! (учини неколико корака према вратима али не оде)

ЈИРКА.

Где божанска Грета одлази на лево (покуша да направи неколико корака али зајуче и седи на столицу), Дођавола та ме је свиња добро ударила.

ХАНЧА.

Имао је право.

ЈИРКА.

Где божанска Грета је освећена, јер ил-менити образ преливен је смежком смирења.

- П О Ј А В А - ЈЕДANAЕСТА -

(Јунк улази мрачног лица са шеширом на глави и у горњем капуту. Погледа мрачно све присутне. Сви су умукли, сви су мало узбуђени.

АНА.

Шта је то татице, зашто ниси у предсобљу скинуо капут?
(Јунк одмахне полжко руком. Скида лагано шешир ставља га на сто и свлачи капут --пнуза). Ајде Ханчи, занеси то наполе (Ханчи узима шешир и полжко) и капут.

ЈУНЕК.

(Ханчи) одмах се врати.

ХАНЧА.

(пригуш но) Хоћу. (одази и одмах се враћа) (Јунек седне за сто напакти се и трља руком чело, сви су у неприлици, стоје или седе гледају напреко Јунека. Она се најзад одлучи и пи-та тихо и скромно).

АНА.

Хоћемо ли вечерати татице, већ се је сигурно згрејало.

ЈУНЕК.

Причекај.

АНА.

Зар се нешт догодило?

ЈУНЕК.

(суво и уморно) Хоћу да говорим са Ханчом и Јирком.

ЈИРКА.

(за себе) Лена парала.

ЈУНЕК.

Насамо.

АНА.

Зар ја не смејем да останем ту?

ЈУНЕК.

Домаћин доцније. (Зденко и Павла одлазе) (Павла одлази на лево, Зденко средином).

АНА.

(престрашено гледа оба детета, пође па се опет врати Ханчи и шапне јој на уво) Ићићу код тетке, покорићу се. (Јирка седи у фотељи далеко од Јунека, Ханча се настонила на сто и си-м лира мирноћу - пауза)

ЈУНЕК.

(час гледа Ханчи па онда Јирка, затим упали стону лампу и показујући лустер) угаси. Ханча скочи до лустера и угаси га! Јирко тоји свемо. (Јирка иде неколико корака столу и стане.) Ближе. (дође до стола) опет си играо фудбала.

ЈИРКА.

(бунтовнички) Да!

ЈУНЕК.

Опет си био у друштву тих улчињака.

ЈИРКА.

То нису улчињаци.

ЈУНЕК.

Доста! Сам си улчињак! Један од њих. Али сад се не ради о томе.

ЈИРКА.

Могу ли да седнем?

ЈУНЕК.

Говорићеш ми истину, истину разумеш ли?

ЈИРКА.

Да.

ЈУНЕК.

Где си био за време празника?

ЈИРКА.

Адреско) био сам са ланчи у планинама.

ЈУНЕК.

(оштро и кратко као да стрела) Истину! Где си био за време празника?

ЈИРКА.

(тихо оборених очију) Аутобусом у Дрешдјалтма. Темо је играла наша репрезентација.

ЈУНЕК.

Где си узео новац?

ЈИРКА.

Вавда...

ЈУНЕК.

(оштро) Истину!

ЈИРКА.

(после паузе тихо) Девојка ми је дала.

ЈУНЕК.

Каква девојка?

ЈИРКА.

(оборене главе тихо) Имам девојку. То вавда смем. - Кроз годину дана ћу у војску.

ЈУНЕК.

Мир! Питам те која је та девојка?

ЈИРКА.

На девојка...

ЈУНЕК.

Од чега живи?

ЈИРКА.

Ваљда нешто шије.

ЈУНЕК.

Ваљда? Одакле то знаш?

ЈИРКА.

Па тако... Често ми каже... сутра не могу доћи шијем.

ЈУНЕК.

Ко ико јој је говорио?

ЈИРКА.

Тако око 22.

ЈУНЕК.

Где се састајете?

ЈИРКА.

(у непријатности) Но!

ЈУНЕК.

Олико ти је дала новца?

ЈИРКА.

150 круна.

ЈУНЕК.

Скини капут. (Јирка скида капут) овамо (узима капут и исп-
рашљује репове, потес, буџелар, чешаљ, отвора новчаник и изва-
ђа стодинарку) шта је то? (Јирка ћути) Ваљда ти је дала ту
стодинарку?

ЈИРКА.

(шепотом) Данас.

ЈУНЕК.

Зашто?

ЈИРКА.

(посте мале паузе) Воли ме!

ЈУНЕК.

(гледа стогорнице, једну види) то је она.

ЈИРКА.

Да.

ЈУНЕК.

(баши слику на сто. покрије рукама очи) Страшно!

(Јирка зграби фотографију и меће у џеп од панталона)

ЈУНЕК.

(болно)И ја сам теби поверио да водиш рачуна о Ханчи.Теби (удари руком о сто и викне)Пропалоцо!

П О Ј А В А ДВАНАЈЕСТА.

ПАВЛА.

(уће тихо средином,приближи се Јунеку)Опрости оче...

ЈИРКА.

Хтео бих да ти разјасним...

ЈУНЕК.

Шта имаш ти да ми разјашњујеш?

ЈИРКА.

Да јето страшно тешко...

ПАВЛА!

Шта?

ЈИРКА.

Тако живети...Без паража у џепу са 19 година кхж живота...Моји другови иду у петљу(плане)а ја по твоме несмем да имам ни девојку!И немогу...Јер она хоће блискок.Хоће да игра...Хоће на излет а ја немам ни за цигарете.На зар се може овако да живи?Истина се од жене не треба узимати новац ја то знам...(сигурним гласом)али ја ћу јој све вратити.

ЈУНЕК.

Када?

ЈИРКА.

(слегне раменима)

Можда ћу је узети за жену...

ЈУНЕК.

(болно)Доста.

ПАВЛА.

(баца Јирки капут са стола)Иди! (Јирка одлази-рамбе)(Хани)А где си ти била?

ХАНЧА.

(дрско)Нека ме пита отац.

ЈУНЕК.

Не морам да те питам.(Певли)ИкхјкхкхВидиши Била је у Спањима. У некаквом хотелу преноћила је са неким младићем у истој соби.

ПАВЛА.

Јели то истина?

ЈУНИК.

(страшно је уморан-Павла) Реко ми је то директор штедионице. Онај
човек који нам је давао новац на меницу, тај директор има тамо вилу.

ПАВЛА.

Ског си била тамо?

ХАНЧА.

О Франком.

ПАВЛА.

О ким ?

ХАНЧА.

Са режисером Франк Навелком.

ЈУНИК.

(уз ироничан осмех) Режисер Фран Навелка. Каже ми директор да си
имала скупоцене хаљине. Где си их набавила?

ХАНЧА.

Франк ми их је купио.

ЈУНИК.

Тако !

ХАНЧА.

То је зато учинио да би оставила што бољи утисак међу филмским
људима (правилно важна) У овим мојим крпама изгледам као каква
девојка из галантериске трговине. У њима се не могу појављивати
пред тим људима.

ПАВЛА.

А где су ти те хаљине?

ХАНЧА.

Код Франка.

ЈУНИК.

Зар тамо идеш да се пресвлачав?

ХАНЧА.

Да . (пауза) Могу, ли већ да одем ?

ПАВЛА.

(суво гледајући у једну тачку) Иди .

ЈУНИК.

Прочекај . (пауза) Ханча... Реци ми волиш ли га ?

ХАНЧА.

(навесно време размисла затим смирено) Пријатељ ми је.

ЈУНЕК.

плане)

Пријатељ! Шта је то пријатељ, какав је то пријатељ када се ради о крвсту? Ако са неким боравимо ноћу и са њим лежимо онда је то љубавник.

ХАНЧА.

(несигурно) Да... можда... али то се више тако не каже.

ЈУНЕК.

То се тако више не каже? Наравно. Јер у тој речи била би обавеза за будућност за цео живот. А реч љубавник не обећава и не обавезује ни за шта. Склони ми се са рачију девојчуро! (Ханча одлази).

ПРИЈАТЕЉ

НАВЛА.

(благ) Умири се оче.

ЈУНЕК.

(тихо изговара речи као да чита) И питах су га ученици његови. Учитељу зар је он сам погрешно или његови родитељи то је камен слепом.

НАВЛА.

Грабих кривицу у себи.

ЈУНЕК.

Деца су невини. Била су добра. Добро су учили ја видети да је грех на нама који смо дали живот тој генерацији и који смо створили такав начин живота који је пргуварковао све несреће. У мени... у нама... у свима.

НАВЛА.

Да све пропада јер их је занела струја.

ЈУНЕК.

Треба ли да ме теши то, што је та појава и такво схватање живота та обухватило хиљаде других а не само моју децу. Све се то пред мојим очима раствара, гасије, заударе... ја могу да разумем моја два сина, који се осећају као сувашу на своме свету, јер немају никакве зараде. Али зашто Ханча. Она бар има нешто. То је предуслов за чистоту душе.

НАВЛА.

Мен је посао сувише тежак. Грозан у својој једноличности. На она поред тога долази утицај с поља који руши кућни одгој.

ЈУНЕК.

А ја ту стојим скрштених руку. Не могу им дати никакву помоћ. Не разумем их... никог од вас. Можда је то све предрасуда говорим сам себи. То има право? (више) На ви сте сви друштво буди, нови људи и разумљиво је наши стари назови су вам смешни... ми смо два света..

НАВЛА.

Зашто мене мешаш у те правштине?

ЈУНЕН.

Ах Боже да... тако сам узео ја... трпим због тога што подцељујем самога себе и осећам се сувишним.

ПАВЛА.

Умири се тата.

ЈУНЕН.

(погледа је) Павла, ... били смо пријатељи.

ПАВЛА.

И више!

ЈУНЕН.

Могли те хтео бих да погледам из близа ту вашу генерацију. Ваш живот и то кроз некога који није још нагњено. Да га запитам нешто, најприватније.

ПАВЛА.

Питај оче.

ЈУНЕН.

Беома је тешко теби ставити то питање.

ПАВЛА.

Не устручавај се.

ЈУНЕН.

Теби је 29 година.

ПАВЛА.

Да.

ЈУНЕН.

Нагледа да си телесно потпуно здороводна.

ПАВЛА.

(чврсто) Не.

ЈУНЕН.

Али ја не познајем тога мушкарца никад ми о томе ниси говорила.

ПАВЛА.

Можда ћу ти други пут рећи.

ЈУНЕН.

Дакле то је такође....

ПАВЛА.

Пријатељ. Да. Наравно само тај пријатељ има свес и другу сврху. Међу нама нема нимало опортунизма.

ЈУНЕН.

ЈУЛИЈА.

Опрости што сам те питао.

ПАВЛА.

Ничта за то.

ЈУЛИЈА.

И нема љубави?...

ПАВЛА.

Па, мову га подмети.

ЈУЛИЈА.

Намеравате ли да се узмете?

ПАВЛА.

Незнам. То јест, ја - не.

ЈУЛИЈА.

Хм! Сад сам тамо где сам и био. Не разумем!

Објаснићу ти. Ви сте ^{ПАВЛА.} годину дана писали једно другоме писма, слали цвеће...

ЈУЛИЈА.

(мирно) Не ругај ми се.

ПАВЛА.

Ми смо генерација која може да иде са именом своје драге на уснама, док хемичари измишљају све страшније отровне пливоче, уместо тога на нашим уснама су расне маске. Дирске стихове истерале су нам из главе бриге за сутрашњицу, и патње око нас. (мало живље). Над нашим рлавама стално лебди питање: којемо ли мати сутра комадић хлеба. У нашим осећањима и нашим мислима тучи авионски мотор. Ето, то, то мораш да знаш, да осетиш, да би нас разумео. Сад може да ти буде јасно ова генерација одбацује то празно љубавничко мажење.

ЈУЛИЈА.

(са разумевањем) Да. То је истина.

ПАВЛА.

Овакав тежак живот створио је од нас машине стандарне продукте са једном једном бригом хлеб! За нас нисе важне више формулице и теорије, не сексус већ брига као што рекох седећ на за вратом. Брига и у подсвести страх. Страх за егзистенцију, страх за живот! Хлад, болест, рат, пливочи... и питам те какву улогу на том светском рингдешину игра те мало парче љубавног узрујавања.

ЈУЛИЈА.

А да ли авици воли чега?

ПАВЛА.

Она има на то право.

ЈУНИК.

Закон дан шњице.

ПАВЛА.

Да.

ЈУНИК.

Ја морам дакле да положим руке у криво?

ПАВЛА.

(сад опет благо) Према околностима (мигује оца по коси) потребно је пре свега да се одморим. Временом ће се све то изградити.

ЈУНИК.

(уморно) Остави ме самог. (Павла тихо одлази у леву собу). (Јуник наслони се на столицу и апатично гледа испред себе (пауза)).

--- П О Ј А В Л А --- - - - - - тринаеста. ---

АНА.

(тихо уђе и говори покорно) татице морли би да вечерамо. Већ је доцкан.

ЈУНИК.

(гледа у једно место, седе тихо-тупо и не одговара)

АНА.

(још тише) Хаци плаче. Неће ништа да каже, само то да ће се удавити - (пауза) - још тише) шта се то догодило татице?

ЈУНИК.

(Као да то све није чуо изговара монотонно) Шта смо згрешили и и родитељи да су деца тако несретна...?

--- З А В Е С А ---

Д Р У Г И Ч И Н .

Декор исти. Догађа се по подне.

ЈИРКА.

(седи на лотеду код стола, нога му је у завоју од гипса, на тељи су наслоњене штаке)

АНА.

(стоји до Јирке) Не боли више?

ЈИРКА.

Не боли ме већ четрнаест дана. Само кад ме не би сваки час питала.

АНА.

Не верујем... Ти се само јуначиш.

ЈИРКА.

Ма не јуначим се!

АНА.

Четрнаест дана имати тако испружену ногу у том тако тешком гипсу.

ЈИРКА.

Скоро ће ми га скинути.

АНА.

(користи прилику да изрази матерински осећај-благо) Видиш када си био мали једном си се повредио и тада сам ти певала....

ЈИРКА.

(подигне очи к небу) Господе Воже!

АНА.

(милујући га) Знаш о оном вранчићу.

ЈИРКА.

Молим те мама остави ме на миру.

АНА.

Када си био мали волео си ту песму. (плаче)

ЈИРКА.

Али како не можеш да схватиш то да сам ја већ одрастао човек.

АНА.

Ја у теби још увек волим дете.

ЈИРКА.

Ала ја више нисам дете. Ти треба да знаш да сам изабран за капитена првог тима С.К. "звезде" а ти ме још увек сматраш за дете.

АНА.

Па ваља ти нећу говорити, господине капитене првог тима.

ЈИРКА.

Немој молим те да плачеш, за који час ће доћи депутација из клуба.

АНА.

Добро, добро.

ЈИРКА.

И молим те да ме пред њима зовеш Ју-рај. ЈУ-РАЈ.

АНА.

(векба) Ју-рај! Ју-рај! То ми је тако туђе као да говорим са оном статуом на Храманцима. Ко ће доћи овамо Јуричко?

ЈИРКА.

(плане) Опет! Не Јуричко него Ју-рај!

АНА.

Ју-рај! Ју-рај!

ЈИРКА.

(званично) Доћи ће подреседник Франко Цикан и секретар Венца.

АНА.

(у страху) Само да их тата не затече овде.

ЈИРКА.

Среда је тата долази тек у 6.

АНА.

А да! Sprema ону богату госпођицу за матуру.

ЈИРКА.

Госпођицу! Хм! Надувена глупача којој још мало фали да пукне (напоље звони) То је Франта.

АНА.

Отворићу (оде напоље). (Јирка гледа нестрпљиво на врата, Ана улази) само изволте, већ вас чека наш Јуричка.

ЈИРКА.

(плане) Па опет Јуричка! Па то је страшно!

П О Ј А В А ДРУГА.

ФРАНТА.

(браварски помоћник према изгледу. Стане на вратима поклони се дубоко). Моје поштовање

Ј И Р К А

Здраво! Изволи уђи потпреседниче.

Ф Р А Н Т А

(затвори врата и седне) Дакле ево ме овде.

Ј И Р К А

Сам?

Ф Р А Н Т А

Сам. Самном је требао доћи и Венца.

Ј И Р К А

Зато није дошао?

Ф Р А Н Т А

(слегне раменима пључне кроз зубе) Па знаш интрига . . . Он је хтео да постане капитен . . . а теби је помогао онај чланак. Ево донео сам га (извади из џепа сноп новина прелистава их и почне да чита) Јурај Јунек је врло талентован играч . . .

Ј И Р К А

(раздрагано) Талентован играч покажи !

Ф Р А Н Т А

Чекај! (чита) Захваљујући његовом брзом расуђивању ситуације с.к. Звезда однела је победу. Његова прецизна додавање лопте . . .

Ј И Р К А

(одушевљено) Талентован . . . Пишу о нама као о уметницима.

Ф Р А Н Т А

Наравно! Зар нисмо то! (чита даље) су изванредна и требало би да се који од официјелних клубова заинтересује за овакав играча и прима га у свој тим . . . (даје Јирку новине) То је одлично зар не. А зна се - ја сам агитовао.

Ј И Р К А

(гута редове) Заиста тако пише!

Ф Р А Н Т А

Чекај има још нешто важније (извуче Јирку новине из руку за часак читајући чита мрмљајући, окреће задњу страну и показује) Погледај овај чланак.

Ј И Р К А

(чита) Спорт клуб Спарта поставиће младог и талентованог играча за рачунског практиканта (зове) Барчо! Барчо!

Ф Р А Н Т А

Кад би томе ~~када~~ ~~када~~ ~~када~~ огласу додао и овај чланак и о себи.

П О Ј А В А III

Б А Р Ч А

(промоћи главу кроз врата) Шта је?

Ј И Р К А.

Барча спремите за господ на чај.

Б А Р Ч А.

Милостива је отишла код суседа, и без ње се не сме ништа кувати вати. (полазећи) Боље је да тога господина не затекне милостива јер ће полетети низ степенице. (залупи врата и изађе)

Ј И Р К А.

(осрамоћено) То ће ми она платити потпреседниче.

ФРАНТА.

(прави гест руком из кога се види да је увређен) Али молим те...

ЈИРКА.

Увредила те је.

ФРАНТА.

Ско-го сам навикао на то. Ономад, моја мајка прала је веш код неке милостиве госпође. Толико је радила да су јој се руке искрвавиле, дошао сам да јој помогнем да донесем воду, У једно једном моменту наишла је милостива госпођа и погледа ме је кроз лоршон. (имитира њен глас и држање) Тога мангупа нећу да видим овде. Нека иде напоље. (пљуне кроз зубе) То да каже мени потпреседнику (опет пљуне) Она мисли да много зна ако има златан лоршон. Него оставимо то. Иди ти одмах молбу и пошаљи...

ЈИРКА.

Франто донеси ми још један број приложићу овај чланак уз молбу.

П О Ј А В А - ЧЕТВРТА.

ХАНЧИ.

(Уђе) Знаш ли где је мама?

ЈИРКА.

Отишла је код суседа.

ХАНЧИ.

Имам за њу улазницу за биоскоп.

ЈИРКА.

То је мој друг Франта Цикан... потпреседник...

ФРАНТА.

(не чекајући да Јирка заврши елегантно се клања) Клањам се госпођице.

ХАНЧИ.

(презриво) Добар дан! (са акцентом) Неће ли скоро доћи отац?

ФРАНТА.

(Франта пључне кроз зубе) Идем, здраво Јурек!

ЈИРКА.

Здраво, здраво потпреседниче. Дођи опет ђаки

ФРАНТА.

Доћићу у среду кад твој стари господин отац не буде овде. Она збогом. (оде).

ХАНЧИ.

Добро да је отишао

АНА.

Морала сам да се понизим пред том беш...говорила је са мном са неке висине. Сва ми је кошуља била мокра. Колико је дала новаца?

ХАНЧИ.

Сто хиљада круна.

АНА.

А не 200.000 хиљада?

ХАНЧИ.

Каже да остало има у панирима. Франк ће остатак новца потражити код другора.

АНА.

Знаш Ханчико, кад дође Павла...не говори ништа.

ХАНЧИ.

Јасно, љубоморна је...

АНА.

Кад будем гледала у биоскопу кад моје дете игра (пући ћу од поноса).

ХАНЧИ.

На тај начин добићеш сатисфакције за понижење код тетке Мали.

АНА.

Уживаћу у товој слави-кад сам се толико морала понизити (сузе)

ХАНЧИ.

Ја те не разумем, мама, зашто мораш увек бити тако сентиментална!

АНА.

То је било тешко...

ХАНЧА.

Где је Зденко?

АНА.

Отишао начелнику Министарства. Можда ће најзад добити место. Тако би му радо помогла...Молим се Богу за њега и тебе (напољу звони)

Ко је то? Тата и Зденко имају кључеве! Ханчи трчи напоље, чују се гласови) (Франк изволи, уђи, (Ана се дотерује)

П О Ј А В А ШЕСТА.

ФРАНК.

(појави се на вратима са шеширом у руци, елегантан,) Мерцедес се не радује (баца шешир на сто) Дакле све је у реду.

ХАНЧИ.

Злиста

ХАНЧИ.

Замста!?

ФРАНК.

Замисли Мерцедес, сутра ћеш потписати уговор.

АНА.

Језус Марија!

Франк: фобордан амеситиља реситро

ФРАНК.

Почињемо снимање идућег понедеоника.

АНА.

А колико ћете се дуго задржати на снимању.

ФРАНК.

Ако буде сунце, ја мислим тако десет дана (елегантно седе)

АНА.

Десет дана (Ханчи) шта ће на то рећи тата?

ХАНЧА.

Мора да пристане. (важно) Уметник се не може водити за руку (јустро) ако буде право комедије ја ћу се сама најједноставније иселити одавде.

АНА.

(агрануто) Језус Марија!

ХАНЧА.

Поступа са нама као да смо ђаци у школи. Поставио је тај свој сто као какву катедру.

АНА.

Јели истина, господин Франк да ће Ханча добити двадесет хиљада круна.

ФРАНК.

(зачуди се затим почне хладнокрвно да лаже) Да, да мерцедес ће потписати уговор. (Ханчи) кад будемо готови екстериер пређићемо у аташе. Ђу ћемо се исто тако задржати око десет дана.

АНА.

То су двадесет дана! А место Ханчи? Да ли ћети шеф дати осуство?

ХАНЧИ.

(насмеје се као да каже: баш си гуска) ако не да оставићу место. Нећу много изгубити - тричавих двеста педесет круна.

ФРАНК.

Па да. Не мораш се мучити за двеста педесет круна. Неће морати по цео дан да куца на машини.

АНА.

(брижно) А ако не успе?

ФРАНК.

Препустите то мени. Прославио сам Хедву, прославио сам Стелу па сам онда дижуран да ћу прославити Мерцедес.

АНА.

Мерцедес?! Зашто је зовете Мерцедес?

ФРАНК.

Име уметничко име. Мерцедес Јустова, -на немачком би се звала мерцедес Јус а на француском Мерцедес Бист... Дуго сам разбијао главу док сам нашао погодно уметничко име.

АНА.

Ја бих желела да се и тамо зове Ханчи Јункова, као код нас у кући...

ХАНЧА.

(досад о јој је) али мама молим те!

ФРАНК.

Каква Ханча Јункова! Молим вас лепо, то би у француској верзији звучило Анша Фин... (подвучено ефектирајући) Не могуће.

ХАНЧА.

Искључено. Па ти мама не разумеш. Иди мама у кухињу прекипеће ти млеко. (гура је) Хајде лепо.

АНА.

(полазећи) Не, ја само тако... мислила сам... (одлази).

ХАНЧА.

Тешко је с њом.

ФРАНК.

Остави је, њу ћемо бар лако удесити.

ХАНЧА.

Када ћемо поћети са снимањем, сутра пре подне?

ФРАНК.

(мала пауза) То јест...

ХАНЧА.

После подне?

ФРАНК.

О јест, ствар је сама скоро у реду.

ХАНЧА.

Па рекао си...

ФРАНК.

ФРАНК.

Па наравно-паствар јечтако рећи готова. Само још маленкост...
Ситница. Нисам знао хтео пред мајком...

ХАНЧА.

Шта је ?

ФРАНК.

Н аравно несмемо посрнути ~~лине~~ ради такве глупости-ради такве
предрасуде. Зар не? Све за уметност.

ХАНЧА.

(нестрпљиво) Говори већ једном!

ФРАНК.

Фали ми још ~~колик~~ 100.000. рекао сам ти.

ХАНЧА.

Па Брукман...

ФРАНК.

Да-Брукман... Већ је био готов, и од једном је променио мишљење.
Сад каже да је опет за Хедву.

ХАНЧИ.

Па они су се разишли.

ФРАНК.

Разишли-разишли... али када је она чула да се спрема филм са
тако дивном улогом, да Брукман даје новац за њега, навалила је
на њега и поново га освојила-уосталом - то није тешко када је
девојка лепа.

ХАНЧА.

Шта ћемо сад ?

ФРАНК.

Па морала би сада ти - да освојиш Брукмана.

ХАНЧА.

Ја ? Како?

ФРАНК.

Но, како мораш. (тржи речи) Мораш га задовољити. (плане) До ђавола-
стобом човек мора да говори као професор латинског језика. Зар
си такав аналфабет у томе?

ХАНЧА.

(наполивена)

Хм ! Сад почиње да ми бова јасно.

ФРАНК.

Најзад данас (аремко) тега-море морушајдмврће дева се понизи. Тако

ФРАНК.

Најзад ако човек хоће да успе кад кад и да се понизи. тако ти је данас. (промени тон-мирно) Слушај Мерцедес, ако будеш само мало паметна имаћемо лопова у руци. Када сам Брукману показао твоје слике, магарац. Оци није могао да скине од њих. Знаш ону велику слику где имаш гола рамена, када ју је посматрао био је скоро у екстази. Знојио се и дисао као носорог, али проклета лија лукав је. Каже даси додуше фотогенична, али му се некако чини да имаш хладан осмејак... Видео сам одмах шта хоће. Хтео би њих да се стобом лично упозна.

ХАНЧА.

Дакле то си му ти сам понудио?

ФРАНК.

Мислио сам да се нађете негде у кафани, зар не? Човек је џентлмен зар не? Он ми је одговорио да у кафану неможе, него да би боље било да када би по подне отишла к њему у канцеларију. Када сам то чуо престао сам да говорим... И он је одмах почео: небили Хедва била боља, публика је познаје а Мерцедес је непозната... али Мерцедес сваки је почетак тежак. Знам добро да је са Хедвом тако исто радио... Увече би одмах потписали уговор, јер ја верујем да би му се свидела... Дођавола, девојко горе главу. Имамо пет компаниона а тај једини.....

ХАНЧА.

(кроз сузе) Још би требало свих пет....

ФРАНК.

Хедва је морала ићи код двојице, Стела код тројице! Морали смо да стиснемо зубе, јасам морао да чекам пред кућом. И видиш ли последња тога. Стела је сада филмска глумица у Француској. Америка се за њу интересује. Или у Холивуду, тамо почетница са помоћним режисером... али ко је за уметност... Сада гледај мење! Мислиш ли ти да је то од мене мала жртва што сам био код твоје тетке, лукава је ко... **Али** је сад имам у руци. Умем ја да стиснем зубе на **унијјаси** бабу да пољубим. А чим да новац одмах на сунце. Ха, ха, ха (смеје се) Замисли само, улазимо у атеље скидам капу и кажем: упали-те рефлектор број 2 (афектирајући) још више светла, тако, т-а-к-о. Добро, почнимо. (сугестивно) А сад видим тебе у оној сцени **кдјхххх** како гледаш у небо и вичеш: Боже, ако си ту помози! **МЕРЦЕДЕС** у тој сцени бићеш сјајна! Кал то изговориш сманићу бленду, прићи ћу ближе са апаратом и снимаћу само те око... људи ће грцати од суза... а чим људе расплачеш, каријера је готова. Ићи ће ти уговор за уговором. (промени тон. тине и интимније) Наравно драга Мерцедес Јустова, Брукмана морамо уловити, јер ће иначе играти Хедва, а ти ћеш остати Ханча Јункова за писаћом машином са поцепаним чарапама и са старом сукњом.

ХАНЧА.

(лице јој се за време приказивања филмске сцене разведрило) -Но једном неће бити тако страшно....

ФРАНК.

Ето видиш Мерцедес, ти тога Брукмана мораш имати за себе. Без њега не можеш ни маћи.

ХАНЧА.

ХАНЧА.

Како то?

ФРАНК.

Рекла си старима да ћеш добити 20.000.

ХАНЧА.

Па...

ФРАНК.

Ја сам само мислио-знаш... Ми имамо право да стварамо планове. Они би требали да одлуче. Има их петорица... Још увек те нико и не познаје... Па због тога... Укратко... 10.000. Но!

ХАНЧА.

То је само половина!

ФРАНК.

Наравно, зар ти мислиш да ће сви одмах пасти пред тобом. Икккк-Идући пут ће бити 20 па 30. Стела је сад добила 60. Ја сам пристао за 10 хиљада. Хаљине ћеш имати од сјајне робе. Мораш имати две за улицу две вечерње, скупоцен огртач, две по подне-за чај за валет, те крпе остају теби. (Ханчи заплеска рукама радосно) Наравно рачуна то по прилици износи 18.000. а ти плаћаш свега половину.

ХАНЧА.

Али...

ФРАНК.

Шта се чудиш тако је то код почетница.

ИКККК. ХАНЧА.

Пап већ је отишло 9000. а где је торбица-ципеле, чар-апел и остал.

ФРАНК.

Дакле мора Брукман помоћи. За два месеца никако се не сме усудити да ти понуди какав безобразан уговор, а кад будеш имала своју кккккк публику, онда им можеш лепо поручити: данас вас не могу примити. Само Брукман, за њега се држи. Главна је ствар да прегазимо све предрасуде.

ХАНЧА.

Ја сам све то друкчије замишљала.

ФРАНК.

Нај глупље би било када би сад морао да снимам са Хедвом. Она би на то тако радо пристава. Али ја се не радо враћам старим љубавима. Ја морам проналазити нове таленте. Тојк је икккк већ у мени...

--- П О Ј А В А СЕЦМА. ---

(Јунок улази у горњем капуту и са веширом наглави)

ХАНЧА.

(у неприлици је, покушава се савлада) То је тата. - Господин је режисер Франк Павелка.

ФРАНК.

(елегантно се поклони) Франк Павелка.

ЈУНЕК.

(гледа га испитивачки-не баш топло) Клањам се!

ФРАНК.

Сутра ће од ње постати филмска звезда. Сутра подписујемо!

ЈУНЕК.

(свлачи капут) Дакле, готово је?

ФРАНК.

Да, готово је.

ЈУНЕК.

Дакле готово! (даје уморно капут Ханчи) Ево обеси то и остани тамо, хтео би да разговарам са господином... господином...

ФРАНК.

(уз мали наклон) Павелка.

ЈУНЕК.

С господином Павелком говорите насамо.

ХАНЧА.

Да... (излази сва уплашена у којој је опет мала девојчица!)

ЈУНЕК.

(мирно с великом наузом) Седните господине.

ФРАНК.

Хвала. (седне)

ЈУНЕК.

(седне такође) Хтео бих да вас запитам господине Павелка. Какве намере имате са мојом Ханчи?

ФРАНК.

Намере? А тако? Да... Но-пре свега, филм који сада почињем садржи тако изврстан шлагер, даће се људи отимати за улазнице а Мерцедес ће с тиме стећи такву популарност као да је ћерка некога индустријалца. Видите садржину тога филма, она као богата девојка заљуби се у убогог радника, који нота бене издржава мајку, чим њен отац то дозна избаци тог радника на улицу који је потле код њега радио... (извади табакеру) Смем ли вам понудити?

ЈУНЕК.

(механички пружи руку али повуче) Не, хвала.

ФРАНК!

~~XXXXXXXXXXXXXX~~

(запали цигарету, пребаци ногу преко ноге) И сад наравно радник са својом мајком гледају али га она ипак воли.

ЈУНЕК.

Причекајте! Причекајте! Не мислим ја нато.

ФРАНК.

О чему молим?

ЈУНЕК.

Ви живите са мојом ћерком. (горко-иронично) Ја сам онако у неку руку ваш таст. Хтео бих да знам какве ~~XXXXXXXXXXXXXX~~ ви намере имате с њом... као девојком?

ФРАНК.

(постаје скроман посави ноге једну до друге) а тако, да. Не поричем. Она је моја... пријатељица... Да... (опет оживи) Али ја нисам тражио од ње никакве обавезе. (афектирајући) Јер би за њену уметничку каријеру брак био готова смрт. Ја нећу никада да убијам њен таленат. Јер филмска глумица мора да увек остане слободна и независна... Данас је овде сутрау Берлину... за месец дана евентуално у холивуду... Пред њом је сјајна каријера.

ЈУНЕК.

По чему ви то судите?

ФРАНК.

Гарантујем вам господине зато да ће ....

ЈУНЕК.

(мирно) Ко мени гарантује за вас?

ФРАНК.

Моје уметничко име господоне... (сети се). Господине професоре. Ја сам Франк Павелка. Филмови које сам ја режирао, зарађују милионе... Мој последњи филм, суза љубавнице донео је...

ЈУНЕК.

(са смешком) Чуо сам нешто о томе.

ФРАНК.

Ваљда нећете веровати необјективним критикама! Могао би вам о томе романе причати. У том филму је изврстан шлагер...

ЈУНЕК.

(гласно мисли) Лавина се ваља...

ФРАНК.

Шта молим?

ЈУНЕК.

Ништа. Ништа-дакле немате никакве намере са Ханчом?

ФРАНК.

Морате господине да се привикнете да на уметника гледате другим очима и у опште на модерни живот.

ЈУНЕК.

Да на модерни живот.

ФРАНК.

Ви се ничега небојте. Иако концу ће доћи хепијенд. Уверавам вас...

ЈУНЕК.

Дали би сте ми хтели рећи господине, какво оружје постоји противу људи нашега кова?

ФРАНК.

(у чуду) Како то молим?

ЈУНЕК.

Да вас тужим суду то не помаже, зар не? (пун гнева и мржње) Нада бих вас могао некако измлатити.

ФРАНК.

(скочи) Господине!

ЈУНЕК.

(такође устане) Али и то немогу ви имате мишице и сигурно знате да се боксујете. Лежао би за часак на поду. Зар не?

ФРАНК.

На то вам ништа неби могао да одговорим.

ЈУНЕК.

(изгуби само контролу и плане) Д О П О В Е ! (навали на Франка)

ФРАНК.

(ухвати га за руку и дигне је горе) Господине играте се ватром!

П О Ј А В А   О С М А

(АНА и ХАНЧА улете уклаилено) (Ана се баца на јунека)
(Ханчи загрли Франка око врата)

АНА.

Татице забога молога шта радиш.?!

ХАНЧИ.

(ва несретна моли за опроштај) Франк!

АНА.

Помисли само ти уништаваш срећу нашег детета.

ХАНЧА.

Ја волим Франка и ко има права да се меша у мој лични живот?

АНА.

Зато би Вацлав једном тешко одговарао када би уништио срећу и живот нашег детета.

ЈУНЕК.

(стоји туно, таре чело, понавља) Срећу и живот.

АНА!

Господине Павелка, молим вас не љутите се, он то тако не мисли.

ФРАНК.

(стоји уврђен и поносан) Господин професор не разуме данашњи живот...

АНА.

Вацлаве!

ХАНЧА.

Франк!

ЈУНЕК.

(тихо и горко) Да имате право. Не разумем га. (пође к вратима)
не разумем... Немогу их да разумем. (оде лево)

ХАНЧА.

Не обазира се на то Франк.

АНА.

Знате јадник има толико брга. Два сина без посла, то није лако. Ви се свакако нећете љутити на Ханчу.?

ФРАНК.

(скине Ханчине руке сврата) Прическај Мерцедес. (прстима извлачи боре на панталоне) љутити се? (пауза) Шх! Уметник мора бити изнад свих таквих ствари. Уметнички циљеви су свети. моји осећаји немогу се супроставити уметности.

АНА.

Хвала Богу!

ЗДЕНКО.
(остаје сам на позорници, мета се. уми цигарету бачену на писаћи сто и запали је. Дипољу се чују гласови обеју жена и Франка. мало)

П О Ј А В А Д В С Е Т А .

ХАНЧИ.
(уђе затвори врата за собом) Дај ми један дим.

ЗДЕНКО.
Ти пушиш?

ХАНЧА.
Кад имам растргане живце. (повуче дим и врати цигарету) Тако то ми је било потребно.

ЗДЕНКО.
Мама је страшна!

ХАНЧА.
Да, али она добро мисли... У осталом отац...

ЗДЕНКО.
Он се бар труди да нас схвати.

ХАНЧА.
Да само што нас гледа наочарама из средњег века... Мама нема форме, али он је зато крив. Живео је скоро сам за себе. А за другог се није бринуо. Мама је иста остала као кад је њих пошла од свога оца. То је страшно!

ЗДЕНКО.
Јели отац код куће?

ХАНЧА.
Ту је у соби (показује за врата.)

ЗДЕНКО.
Морам да говорим с њим.

ХАНЧА.
Остави га данас.

ЗДЕНКО.
Зашто?

ХАНЧА.
Тако. Арђаво је расположен.

ЗДЕНКО.
Али ствар је хитна. Морам да говорим с њим.

ХАНЧА.
(спотсмехом) Нека ти Бог помогне (оде средином) (Зденко мета и пуши)

П О Ј А В А Ј Е Д И Н А Ј Е С Т А .

ЗДЕНКО.
(Јуник улази ирачани несретан) Добар дан тата.

ЈУНИК.
Здраво Зденко!

ЗДЕНКО.
Шта се то догодило тата. Не изгледам добро?

Шта се догодило? Хм. ЈУНЕК.
 Поред стола и таво чело/ бар сад не могу! Уосталом... можда немам
 право... можда се варам... можда је све главно што радим. Које мишљење,
 можда, моје уверење... можда они имају право.

ЗДЕНКО.
 Право има онај који исправно мисли, не сумња у себе и добро поставља
 ствари.

ЈУНЕК.

Да. Можда је то тако. Право има онај који уме и друго повући за собом,
 онај који уме добро да лаже, који је симотнарнији противника уме да
 ухвати. Некада право је проистичало из права и на њега се наслањало.

ЗДЕНКО.

Морал је продукт духа времена. А дух времена ствара се из целог живота.
 Под давашњим животом подразумева се обичај и обичај, сигурност и несигур-
 ност.

ЈУНЕК.

По твојем је морал врло еластичан појам.

ЗДЕНКО.

Све су ми те бриге, теорије и закључци смешни тата.

ЈУНЕК.

То је дух времена.

ЗДЕНКО.

Стално ми долази на мисао једна књига коју сам скоро читао. У рату
 некако од прве борбене линије лежала су два војника у јами од гра-
 нате. Нису смели ни нос да помере. Мог дана нису ништа јели. На дну јаме
 био је леп војника који се већ распацао. Одједном се један од двојице
 живих војника почео страшно смејати. Милмили су да је полудео. Али не
 сетно се, како се некад са својом женом страшно несвађао због рунице на
 копули. Ето видиш тата, све те дебатирање о моралу и о пронадању - све
 је то само руница у копули према ономе што је око нас... Лежимо у јами
 од гранате а претичавамо о руницама у копули.

ЈУНЕК.

То си читао?

ЗДЕНКО.

Да.

ЈУНЕК.

И мени долази на памет нешто што сам читао. То је истински догађај.
 Мислим да је то било негде у Данској. Била је свечаност младости на
 сирнутом мору. Изненада је избухнула бура и откинула велику санту леда од
 обале и одвела је према кући. Чамци за спасавање су се потопили. Бура је
 носила санту леда у праву голфску струју. Људи су стајали на обали и
 гледали како њихову децу односи ст. уја./ заше му у грлу/ нису могли
 помоћи.

ЗДЕНКО.

Мој индизам те боли - али ја се нећу пред тобом претварати јер си био увек
 увек мој пријатељ, наш пријатељ. Нико се од нас не претвара. Ми сви
 лежимо у јами од гранате, радим нам се о животу а немамо право да се
 бунимо против тога, мада на живот имамо право. Незнамо зашто смо у јами
 од гранате - незнамо ни то да ли је то рат, какав ко га води и зашто?
 Новини смо! Мавини Ми га нисмо изазвали него они којима он ствара
 профит.

ЈУНЕК.

Знам, знам...

ЗДЕНКО.

Понекад се и сам бојим тог свог уверења. Човек иде кроз живот са главу
 у трбуху, хтео би је да је укљони да му не остане и за будући живот, јер
 је без ње живот лепши./плате/ па то је страшно! распадам се у соби.
 Гњилим изнутра...

ЈУНЕК.

ЈУНЕК.

Хвала Богу да то знаш. Ниси неизлечив.

ЗДЕНКО.

Гуши ме то, не могу више да се смејем. /бесно/ Када би бар могао ~~измислити~~ над свим тим плакати, плакати над собом.

ЈУНЕК.

Разумом те дото.

ЗДЕНКО.

Не можеш ме ти разумети. Јер ти ниси био у 32 години олу на врату као ја. У тим годинама вој си издржавао породицу.

ЈУНЕК.

Остави то.

ЗДЕНКО.

Ха, ха! У 32 години сувиван човек /бије се у прса/ овде то седи. У срцу ~~кљукљукљукљукљук~~ као укљонџен у кућу седи ђаво и цери се на тебе /бол добија одупке, виче/ како ја долазим до овога? Био сам шеф инжињер у фабрици. Говорило се о мени да ћу бити директор, јер сам свакако важно као поуздан човек. Нисам знао да је та тврђица била моја! Никада нисам помишљао на чије је име уписана и у трговачком регистру и које убирао њене профите. Њени морални профит био је мој. Моји су били резултати рада. Ја сам допринео ново крило зграде. Управљао сам свим радовима, радовао сам се што тврђица цвела. /виче/ ~~Дајте ми овога који је те скривно ја ћу га бадавити/ надно на столицу/.~~

ЈУНЕК.

/ иде к њему положи му руку на раме, хоће да га умири /Смири се. То је неурастенија. Треба је лечити. Твоја болест долази од неактивности. Зашто не би постао доктор хемије.

ЗДЕНКО.

Тoliko сам досад учио и мучио се па шта од свега тога...

ЈУНЕК.

Мораш да будеш дисциплинован.

ЗДЕНКО.

Изгледа ми да сам као каква локомотива, која иде сама по шинама без пиња. Ја то не могу да поднесем. Навикао сам да за собом вучем вагоне са људима и товаром.

ЈУНЕК.

Шта је са тим местом у аналитичком заводу?

ЗДЕНКО.

То још знава. Али имам сад друго жезело у вагри. Институт за анализу животиња, намирница биће проширен. Обишао сам све луце. Чувени доктор Капусек заузео би се за мене, али он крижи мене те учинити само за члана своје странке.

ЈУНЕК.

/ намрети се / То је вој трећа странка у коју ступаш?

ЗДЕНКО.

Четврта...

ЈУНЕК.

Страшно.

ЗДЕНКО.

Али има ту још нешто страшније. Капусек ми је рекао, да би све много боље било кад би и ти ступио у странку.

ЈУНЕК.

/скоро кришом/Зденко!

ЗДЕНКО.

Знао сам то. Ако поћеш онда је све изгубљено.

ЈУНЕК.

Зашто сам ми потребан ја?

ЗДЕНКО.

шта ја знам! Рекао ми је то сасвим јасно./извуче из џепа приступницу за странку и стави је пред Јунека/ Прокосутра каже наступило нови Министар народног здравља Петерка, члан њихове странке. Поред осталог кришом би му и твоју приступницу и тиме олакшао моје постављење...

ЈУНЕК.

Петерка, велики?

ЗДЕНКО.

Да.

ЈУНЕК.

То је онај који је до сада био начелник Министарства.

ЗДЕНКО.

Да. Као почетну плату имао бих 900 круна. Ја се надам да ћу себи некако доцније помоћи. Изгураћу некако.

ЈУНЕК.

Например?

ЗДЕНКО.

Например... Један од мојих колега узео је једну стару госпођу за жену, која му је донела пуно мираза. Она има сад ново одело. У недељу излази на излет...

ЈУНЕК.

Са бабом!

ЗДЕНКО.

/опет се узруја/ Али овде у грудима нема тих проклетих кловета./гуши се од гњева/ Све то може отклонити један оглас/ смеје се цинички/ још увек је јефтинији оглас него револвер, и тај новац могу да вратим...

ЈУНЕК.

Зденко! Јеси ли готов са тим лудоријама?

ЗДЕНКО..

Ти мислиш да је то пала?

ЈУНЕК.

Ноурастонија.

ЗДЕНКО.

Дакло знај, да сам учинио све припремо. Јуче сам поново ступио у цркву, нашао сам да мој испун није био опортун.

ЈУНЕК.

/везма озбиљно/Зденко јели томати?

ЗДЕНКО.

/чврето/ Да.

ЈУНЕК.

То је срамота.

ЗДЕНКО.

Ако ми изђеш место постаћу ако хоћеш и мухамеданац. Постаћу оно што други хоће, је морам да се усидрим./виче, туче руком по столу/ ако буде потребно убијаћу, убијаћу. Ја коју хлеба, рада.

ЈУНЕК.

/ не може више да сакрије своја осећања/ Али Зденко за бога милога,
па сви смо ми стобом, ослони се на нас...

ЗДЕНКО.

/слоњен/ Гвилим. Не дотичите ме се, заразите ће се мојом мрзњом/викне/
мрзми све - најпре себе што живим. Мрзми тебе, јер ме издржаваш. Не тражи
од мене логику кад су ме избацили и отарали од посла. Кад не би било
твојеја бих показао ко сам и шта умен/ све више се буди/ и показашу ми!
пронађишу страпан отров без мириса и укуса/као лудак/. Нет грама само и
цео град је мртав/ с фантазијом као месечар/. Сасвим мало ...у резервоар
водовода и цео тај напостан град је мртав/лудачки се смеје од свег
гласа/. За два сата наника. Лекарима беже. На се онда савијају и умиру и
они који су звали лекара. Тражиће узрок тог страшног умирања. Мислиће да
су гасови. Никома не пада на памет да је то вода ...коју пију....
/лудачки се смеје/ ха, ха, ха! мртав град...ха, ха, ха!/ пада слоњен/.

ЈУН К.

С трапо.

ЗДЕНКО.

/ као да се буди уморан/ Кад се пробудим из тих фантазија страшно се
стиди самога себе...алим опет надам у то. Јадна моја глава...После сваке
наде долази ново разочарење.

ЈУНЕК.

/слоњен/Та шта смо ми погрешили да су наша деца оволико несрећна.

ЗДЕНКО.

Мрзми...себе, тебе и мајку...проклињем ваш први загрљај из кога је
произашао мој ембрион.

ЈУНЕК.

/Храбро, полазећи писаном столу и заповеднички/ Зденко дођи овамо
/дифраккисоидно за сто и узме перо/ Потписашу./потписује и продаје
бланкет Зденку/Остало испуни сам/ пета мало//Зденко стоји погружен поред
фотоше/ - оставимо сентименталност, ваљда смо мужеви. Слушај! Фридрих
Петерна нови министар народног здравља, био је у младости мој добар пријатељ
пријатељ. Могао ће се сетити да сам за њега доста учинио. Ниш му и то
Ја се надам да ћеш престати са тим глупостима/ са усмиљеним хумором/
Слушај шта ми се данас догодило...Идем улицом а око ногу ми поче да
лети ова новчаница од двадесет круна/извади је савијену из цела/.
Ветар се с њоме играо. Фуку!/узме Зденкову руку отвори му длан и стави му
нов аману у руку. Ништа се на свету не дешава узалуд. Никома је одлетео а,
можда их је имао много. Зашто један млад човек не би седео с једном мла-
дом девојком у кафани а не са бабом. Бабе су увек заје диве. Кад би
могао отуда/показује прстом на чело /изагнати све те глупости..Тако,
а сад иди!Збогом!

ЗДЕНКО.

/Стоји гледа новце убрци, неодлучан је/.

ЈУНЕК.

И поздравим Марту-своју будућу жену. Осећам да ће бити скоро./заповеднички
са шаливом строгању/Иди!марш!

ЗДЕНКО.

Хвала, тата!/оде средином/

ЈУНЕК.

/сам /Зашто не верујем у истера Бога као и остали. Зашто не верујем у
таквога Бога у кога би се сви могли поуздати, који види свако лудско
створење и да се за њега брине.

НАИ.

/Уђе тихо/ Тата!

ЈУНЕК.

Шта је?

АНА.

Хтеола бих сутра ујутру ~~нам~~ да идиом на пијаци... Да ли би имао нешто новаца?

ЈУНЕК.

Последњих двадесет круна које сам имао изгубио сам. Тражим нешто на улици, извадим из џепа новчаник и ветар ми однесе двадесет круна.

АНА.

Забога зар сада пред крај месеца.

ЈУНЕК.

/раздрагано/ Страшна несрећа, зар не? Али можда је ветар новчаницу однео каквом младом човеку који се мучи и пати и који треба да једе хлеб из милости... можда већ сад седи у кафани са својом девојком, кунио је бомбон и каранфиле... музика свира. И ето захваљујући томе тај младић још верује да ће све опет бити добро.

АНА.

/већ се спрем да плаче дигне крајак од кепче/

ЈУНЕК.

/Викне на ку благо/ Пусти то. Мораш да се смејеш, јер је томе дечку добро, смеј се одмах. // ~~Емијежи~~ / Ана смеј се се и плаче/

ЈУНЕК.

Ветар је био добронамеран, а тај човек кад не може ништа да верује на свету може бар један тренутак да верује у ветар. И реци Ана да тих двадесет круна није штета.

АНА.

/уздржавајући се од плача/ Не, није, татице.

ЗНАВЕСА!

(Предвече. Напољу пада киша. Лустер још није упаљен, током почетка призора настаје све већа тама. Ана седи у фотежи и плете. Напољу звони)

ПАВЛА.

(с поња) Има ли кога код куће? (отвори врата и погледа у собу) А, мама. Добро вече. (још на вратима) Ево вам Барча кишобран (уђе у собу са отрцаним мокрим гуменим мантилом) Погледај како пада киша. Имала сам кишобран. (овлачи мантил и предаје га Барчи) -Ево шешир и сгртач. Блуза ми је мокра (одлепљује мокру блузу са рамена) Брррр!! Хладно ми је.

АНА.

Да не назебеш!

ПАВЛА.

Нећу.

АНА.

Кад је овако време баш је угодно седети код куће и плести. Правим ти нови свитер за скијање.

ПАВЛА.

Мерала би мама да ми најпре исплетиш оних 100 круна колико ми је потребно за тај излет.

МАМА.

Даће Бог.

ПАВЛА.

Прошле године није дао ништа. Нисам никако могла на тај излет.

АНА.

/после мале паузе/ Ја ти се чудим што се не удаш.

ПАВЛА.

Хо, хо, хо! Удати се! Ајде госпођо ко ће да узме пролетерку.

АНА.

Како те вољели, та покарница си.

ПАВЛА.

Кад бих ја имала 100.000 круна мрса и 3 разреда грађанске школе, она би ти могла да буде обична продавачица воћа на тргу, па бих и

поред тога, због оних 100.000 круна била мрса не еста /одлепљује блузу и стреса се/ Брррр! Ветар ми је окренуо кишобран - брзо сам имала овако. Зар си сама кући?

АНА.

2
-2-
АНА.

Сама. Помисли Јирка је отишао у Клидино да се постави. Треба ми један ногометан. Кад би Бог дао да се тамо запосли. Можда би се тата једном развеселио.

ПАВЛА.

А Ханчи?

АНА.

Снима филм на Бајандову и стално је тамо да не би уљече и узутру тако сама морала далеко ићи,

ПАВЛА.

Ја сам у новинама читала да је филм већ готов.

АНА.

Кад је то било у новинама?

ПАВЛА.

Тако, пре пет дана.

АНА.

Тачно? На шта та девојка тамо ради? /пауза/ Немој то да говориш пред оцем./ напољу звоји/ То ће бити тата.

ПАВЛА.

Идем да отворим, излази напоље и остави врата отворена/

П О Ј а в а д р у г а :

ЈИРКА.

/ с пола веома радосно/ Здраво Павло! Улети у собу као Ураган! Мама добио сам постављено место.

АНА.

/устане гањута/ Воже мој!

Јирка.

Само да се свучем/трчи напоље/излети се пре а в а тима./Што не пазиш свуда се плетеш/споља/одмах ћу доћи.

ПАВЛА.

/улази у собу/ Умало ме није оборно.

Јирка.

/враћа се/ За сада ћу играти десну спојку. Некада ћу са резервом играти на центру. Знате то онако као за почетак, још ме не познају.

АНА.

Само да тамо останеш дуго. Колико ти дају?

Јирка.

700 круна у пивари и 30 круна за сваку утакмицу, а ~~50~~ 50 за доби-
вену. За сваки властит гол 100 круна екстра. Као што видите на тај
начин могу доћи до 1200 круна.

АНА.

Бог ми је услишио молитву. & Скупаћу ти кафу/идући к вратима/ Павло хоћеш ли да ужинаш?

ПАВЛА.

Хвала, јела сам у болници.

АНА.

Бог ми је услишио/оде/

Јирка.

Ала ћу се научити 1200 круна месечно, ићи ћу у биоскоп, позорнице,
јешћу сендвиче и колаче.

ПАВЛА.

Пази само да ти опет не цукне чаша на колену.

Жирка

Разуме се, ти само што ниси цркла од једа. Купињу ново одело, кравате, шнеле, све, све ћу купити.

Павла.

/иронично/ И књига зар не?

Жирка.

Ти не би била ти, кад се не би зеленила од ироније. Криво ти је.

Павла.

Мени криво?

Жирка.

Позеленила си и те како? Зеленила си се као шљива, завидиш ми а ја знам зашто.

Павла.

Баш сам радознала.

Жирка.

Јер си госпођица докторка. Скоро ти је 30 година а зарађујеш једва за цигарете.

Павла.

Тмирно/ -Тако је.

Жирка.

Вола ти цури кроз шнеле а ти немаш новац да купиш друге а свршила си факултет. Ја све немам никакве школе па ћу имати 1200 крдуна у цену и славу у новинама. Због тога ми нећеш више командовати. Сад сам свој господар. Не признајем те више за капљара госпођице.

ПОЈАВА ЧЕТВРТА:

Јулек.

/уђе рђаво расположен/ Здраво децо!

Павла.

Добро вече тата.

Жирка.

/изгубио с оју вољу/ Добро вече.

Јулек.

/Жирку/ Иди позови маму.

Жирка.

/позове је с врата/ Мама, тата те зове.

Јулек.

Како је Павла?

Павла.

Ни боље ни горе.

Јулек.

/запали светло//у моменту кад Ана улази Павла пали светло/

Ана.

Шта је тата?

Јулек.

/мало церемонијално/ Седите сви.

4
Ана.
Забога тата шта је опет?/селне/
Јунок.

Било би ми драго да сам ту непријатност могао да за та јим пред тобом.
Али није могуће. Мојамо сви да размислимо о томе, како ћемо да се обез-
бедимо за будућност.

Ана.
/готово већ у сузама/ А шта се догодило тата?
Јунок.

Не плачи. Тиме нећеш ништа поправити. Мојамо размислити о уштедама у
нашем кућном буџету. Преселићемо се далеко у недрграђе. Тамо је јев-
тинија станарина.

Ана.
И одавде ћеш ићи у град?

Јунок.
Нећу ићи тако често јер ћу ускоро добити пензију.
Ана.

Пензију?!

Јунок.
Да, кажу да то немогу да избегнем, јер морам место да пропустим млађина
А ја мислим кад имам незапослену децу боље је да се уклоним и да им
направим место.

Ана.
/радосно/ То је добро сад ћеш се одморити татице.
Јунок.

Одмоћићу се/ говори смејком/ Ја сам некада мислио да кад једном
будем имао децу ко ја сам себи зарађују да се онда посветим себи
и корисним пословима. Мислио сам и о малом господарству.

Ана.
Најмање две краве.

Јунок.
Али карта је друго јачи је на ла, престао сам да примам 500 круна месечног
дodatка. Мојамо да стегнемо ка јин. Преселићемо се у мањи стан, остевљава-
ћемо се петролеумом.

Ана.
/тријумфујући/ Сад ћемо ти татице нешто рећи, Сад ћемо те изненадити.
Ништа не морамо притезати. Јирка је добио место.

Јунок.
/лице му се разведри/ Шта кажеш? Заиста? Јирко?

Јирка.
/излази из цена коверат и из њега вади лист и предаје га оцу/ И то
без протекли је, .Ево уговора...

Ана.
Неки фудбалски клуб му је то омогућио.

Јирка.
Спорт клуб "Кладно".

Јунок.
/прелети очима уговор/ 700....у земљорадничкој кивари. Рачунски
практикант.....

Јирка.
Играћу на десној спојци.

Јунок.
А тако/с болом и фином иронијом/ Дакле на тај си начин ти изногометао
себи место/врати Јирки уговор/ Дакле то је у реду.

Јирка.
/скоро да заплаче/ На тата се и не весели.

Јунок.
Да дете моје. Не веселим се. Јер не могу да се снађем. Ја стојим на
раскрсници два столећа, два схватања. Човек има у себи оно схватање

у којем је презивео своју младост и у којем је био одгојен. Волео би да разумем то ново и да му се прилагодим. Мад, тако нешто покушам? у мени се подигне старо као нека сабласт. Ја вишем на ну, коју да је одгурнем од себе и кад мислим да сам је отерао, она се поново појави и чежи се на мене злурадним смехом, на сваку моју радост за ново. У моје време испитивали су младог практиканта да ли уме да рачуна, да ли има добар рукопис, да ли је поуздан и исправан... О како су били глупи ти буди, зар не? Данас мора практикант да зна да игра ногомет, уместо рачунице и рукописа. Но, а сага доста. Вежи ти пропало stoleће/пружа Јирку руку/Беселимо се и желим ти задовољство у послу....

Јирка.

/разведри се/Хвала. Треба да знаш тата, да је спорт клуб "младно" међу првима.

Јулек.

/спусти главу на прса и руком трља чело/Stoleће, ћути, ћути, бежи, ћути!

Ана.

Дозволи татице да Јирка нешто ужива.

Јулек.

Одмах Јирко, не ради се само о томе да тамо себи осигураш место. То место треба да буде замен замењак твоје егзистенције и ти си дужан да на њему саградиш твоју будућност. Схваташ ли ме?

Јирка.

/искрено/Да, тата. О томе сам много размишљао.

Јулек.

Зачега? Радујем се томе.

Јирка.

Настојаћу с њим својим ситицама. Знаш, испочетка нећу бити потпуно у форми, после тога гипса, али даћу се свом силом на посао. Сваки дан тренинг. Увеће бонус.../одушевљено/ Хоћу да postanем професионалац. Некада ћеш се поносити са својим сином.

Јулек.

ћути stoleће - проклето stoleће.

Ана.

Ајде да уживаш./Вуче Јирку за рукав/

Јулек.

Добро, а шта ће бити дошпије?

Јирка.

Када дошпије?

Јулек.

Кад ти буде 40? 50?

Јирка.

А како? пауза/ - 40... бићу зрелији... или тако нешто.

Јулек.

Аха! Или тако нешто.../замислен/но, добро: успело ми је да угрижим свој унутрашњи глас. Сада је тамо мир. Иди, уживај.

Јирка и Ана оду средином.

Јулек.

Још један пораз. Опет ме је данашњица исмејала. Забрањивао сам му да игра ногомет... И гле! Он је ногометом осигурао себи егзистенцију....

Павла.

Не борн се с тим оче, тиме нећеш ништа променити. И ја сам данас право расположена. Јирка је она девојка

Јулек.

Једина!

Павла.

Узалуд се се мучили око ње. Ону белгијску бабу, која је извршила абортус није хтела да изда. Сада после свега тога мирно лежи у мртвачници на леду. Ето још једне жртве бесблагородног закона. У Русији је могла родити... А овде убиство.... Закон је убио/с ома звени/

Јулек.

/смише пример и чисти га кермином/ И у Русији не узимају жени грно дете. Само сматрају да се то грно не сме да убије, јер то искривља душу жене - татице, кроз цели њен живот, кад јој се први младик то одмах на првом корак убије.

ПОЈАВА ПЕТА:

Појава Пете.

Ана.

/са врата/ Тага, овде је некакав господин.

Јулек.

Господин?

Ана.

Вели да је неки господин Министар. Извојите ући, молим/од са вратом/

Јулек.

Господин Министар?/посла је неки човек. Чини ми се да је на земљу, тражи
их рукама/оде и клекне на једно колено тражи јуку по поду/прокле-
ти цвићери.

Доја а шта:

Др. Куделка.

/појави се на вратима и гледа их за собом./ Кланан се....

Јулек.

/Још у ек гледа по поду цвићере/ Кланан се. Одмах, молим, одмах.... Као ми је
цвићер.... Да је само.... Молим за часак/стрпите се.... Седните, молим.

Куделка.

Могу ли вам можда помоћи?

Јулек.

Али не..... како би то било?

Куделка.

Да озодем некога.

Јулек.

/устане, ућекне и чини и несигурно као што се чине кратковидни људи/ Али
Боже мој, чему ће ми цвићери/преставе да тражи/видим вашу силујету, а то
је доста.... А немојам ништа да вам читам/приступи Куделки и рукује се/

Куделка.

Др. Куделка, лички секретар господина Министра Пете, ме.

Јулек.

Драго ми је. Седимо./на кугу и столу, спотакне се од тених. Несигурно
пина док не нашла наслоначу од столице/Шта је нас господин Министар?
/обоје седну/

Куделка.

Да. Као дао ми је ваш писмо/извади из џепа писмо које олет стаји у џеп/
Судили сте у то, да ли вас се сећа. То је мало заболело господина Министа

Јулек.

/ширира очима нервозан је, тражи још у ек погледом из џепа неке цвиће/
писма/тео.....

Куделка.

Господин Министар, ја се радо заузети за вашега сина. То нам испоручује,
свога је такле сигурно.... да.....

Јулек.

/весело/ Наравно да је речега ствар, кад се и Министар сам заузео.

Радо ми се захвалио....

Куделка.

Савело ће се поселити, на олет или стог старог пријате а/поднаачи/Али...

Јулек.

/узмашено/ Молим?

Куделка.

Укратко г. Министар је верни и осведочени присталица своје странке. Госп.
Министар је идеалиста исто тако као и ја. Странка га је поставила на
одговорно место.... узмете ли.... молим.....?

Јулек.

Не сазиим.

Куделка.

Сваки изгов рудак но а бити у корист странке/дола брзо/ и у корист на/
рода - то се разуме.

Јулек.

/збуњено/ Да, да се разуме.

Куделка.

У писму сте рекли да сте ви и ваш син чланови странке....

Јулек.

Куделка.

У писму сте рекли да сте ви и ваш син чланови странке...
Јунек.

/у неприлици/ Да.... наравно. Ја сам додуше приступио недавно.

Куделка.

То не смета. То баш годи господину Министру.... корист странке је ту...
То је јасно.... Једино господину Министру је познато да сте до скоро били
у конзервативној странци... Ви сте иступили.

Јунек.

Да... иступио.

Куделка.

Опростите, што вас питам.

Јунек.

О, молим, молим...

Куделка.

Господин Министар жели да има своју савест потпуно чисту. - Мислим по-
литичку.

Јунек.

Разумем.

Куделка.

Када сте иступили?

Јунек.

/брзо/ Прошле године у августу.

Куделка.

Онда је све у најбољем реду. И приступили сте к нама, зар не?

Јунек.

Да, недавно....

Куделка.

А јесте ли већ примили легитимацију?

Јунек.

Да, јуче.

Куделка.

Били то могао видети. То је само формалност.... Али ви немате цвике...

Јунек.

~~/узрујан осрамоћен, а ипак вољан да све учини/ Ах, не смета. Знам где
сам је оставио. Одмах дођури к столу// загура руке у фијоку и држи у
својој руци књижицу легитимацију, једну приближи сасвим до очију. Овде
је, ~~рука је Куделки, који је са њим пошао до стола. На пола пута му се
рука у неприлици заусави и он у двоумици да је Куделки другу легитима-
цију. Очевидно је много узрујан/ Не, ова...~~~~

Куделка.

/за часак прегледа легитимацију с погсмехом који најпре одаје неприли-
ку затим иронију. Настаје тешка и неугодна пауза/ Хм! То јест - то ће по
свој прилици бити забуна...

Јунек.

/слутећи зло/ Како то забуна...?

Куделка.

То је легитимација конзервативне странке --- од летос --- а чланарина
је плаћена до краја ове године... Пре неколико дана сте је платили/~~не-
лози легитимацију на сто/~~ Хм, хвала вам господине професоре/ утвари чланци-
ма пресију по столу/ Рекао сам да смо господин Министар и ја идеалисти,
морате разумети ја сам један од оснивача странке. Основао сам на селу
140 организација, не могу да прећутим ту ствар.

Јунек.

/тресе се од гнева и стида/ Не тражи до од нас Господине. Изволите
доставите да сам подлац... да... и решите такође да је мој син био један
од најбољих радника.... да је свуда покушавао да дође до посла... да

...да ни где ни је успео...да је већ луд од очаја...реците то господину Министру, моме бившем пријатељу - томе идеалисти!--реците му...

Куделка.

/викне на Јунека/Престаните господине професоре!/седа мирно/ Не могу даље да слушам вас и ваше поруке господину Министру господине професоре. Клањам се/оде поносно средином/.

Јунок.

/стоји за часак затворених очију, без покрета, рукама се опире о писаћи сто --пауза/.

ПОЈАВА СЕДМА:

Ана -Павла.

/улазе узбуђано/

Ана.

Шта је тата?

Јунок.

Догодила се страна ствар...без цвикера се осећам још пониженији.... рећи ћу вам све.... Павло направи цвикер овде је чекао пао...

/Павла тражи цвикер/ Догодила се страшна ствар...без цвикера се осећам још пониженији...рећи ћу вам све.../Павла му даје цвикер/

Павла.

/да је му цвикер/ Не говори ништа...чуле смо.Опрости.

Јунок.

Има људи на свету који не смеју ужити ниједан погрешан корак у животу. За најмању грешку строго их кажњавају.

Павла.

Да. На другој страни имамо људе који праве милионске афере и разуме се добијају одликована.

Ана.

Јадни Зденко. Опет је једна нада пропала/то говори кроз плач/.

Јунок.

Морам мало на ваздух....

Ана.

Напољу је киша!

Јунок.

Морам на ваздух...угушио би се у овој атмосфери/одлази средином/

Ана.

Боже мој само да себи штогод не учини.

Павла.

Не бој се. Он зна своју дужност према нама.

Ана.

Да, он већ годинама зна само за дужност и дужност.--Некада је то био тако весео човек.../напољу звони//престраши се/ Ко би то могао бити?!
Павла.

Боже мој ко би могао бити?-- можда просјак.

Ана.

Ја у свему видим нову катастрофу/иде да отвори/ споља се чују гласови/ Али Барча је већ отворила.

Ана.

/улази с поља/ Али, изволте само господине докторе. То је пријатно изненађење! Изволите само....

Жипа.

/споља/ Јели госпођица Павла код куће?

Ана.

Па и цвеће/уђе/ Дошао је господин Жипа.

ПОЈАВА ОСМА:

Жипа.

/носи у свилоном папиру једну орхидеју. Жипа је леп чо ек, добро обучен, добро се влада, види се да је син богатих родитеља и да је размажен/.
Љубим руку Павло!

Павла.

Павла.

/пође к нему и даје му руку издалека/ Добро дошли драги Жина.

Ана.

Како је само елегантан господин доктор! Боже мој како би били кра-

сар...

Павла.

/неугодно јој је/ Али мама!

Жина.

Молио бих вас милостива госпођо, да нас оставите на само...Хтео би нешто с Павлом да говорим.

Ана.

Изволите само/одмазећи/ Ја сам та сметам/оде средином/

Дакле ево ме Павло, дошао сам да вам саопштим једну ствар о којој сам целе недеље размишљао.

Павла.

Целе недеље, тако дуго?

Жина.

/пруз јој букет ружа/ То сам за вас донео.

Павла.

О руже...красне су./покаже на столицу до стола/ Нећете ли сести?

Жина.

/седне/ Драго ми је што сам вас нашао код куће. У болници у оном лому...

Павла.

Зар и ви имате толико посла?

Жина.

Да, изгледа да ни једна жена у целом Прагу није здрава.

Павла.

Дакле даље. Донели сте ми цвеће, држите се веома свечано...и...нешто хоћете/клевне на столицу и наслони се на сто тако да је главом близу Жине. Смеје се и прстима се игра једном руком из њеном из букета/Даље да чујем.

Жина.

Па рекао сам већ да те лим да отворим своју ординацију.

Павла.

Да. Рекла сам себи до душе да је Жина будала и да може себи отворити ординацију без нацијената...јер има две куће.

Жина.

То није тачно. За кратко време имаћу пуну чекаоницу, тако сам то улесно.

Павла.

Да нисте за себе, односно с оју ординацију наручили вакциле куће и колере?!

Жина.

Да говоримо озбиљно. Ја сам Павло, као што знате лекар за женске болести, с великим друштвеним резама. Пребројао сам све поздравике. Ушкереца има 5000. Ожењених и нежењених. Од них неко има жену а неко жуљаницу. То кад се све сабере износи одприлике 7000 жена, које ће онога часа чим ја отворим ординацију доћи код мене.

Павла.

/у шали/ Можда ћу и ја једног дана доћи да закуцам на ваша врата,.

Жина.

Ви сте страшна жена Павло!

Павла.

Добро. Сад ћу бити озбиљна. Дакле 7000 жена издржаваће једног доктора који ће се бавити абортусом. Добро, дакле даље.

Жина.

Ви се опет малите.

Павла.

Даље.

Жина.

Требао би ми помоћник, уи аво помоћница.

Павла.

Павла.

А - Тако дакле .Ја би требала да асистирам?

Жина.

Не.Би би сарађивали.

Павла.

То је нејасно.

Жина.

Хоћете јасније:па ето,венчали би се.

Павла.

/прасце у смех/ Јестели полудели?

Жина.

Зашто?

Павла.

Како сте човекче дошли на ту мисао.

Жина.

Ито.Зар је то тако чудно.Људи који живе за једно као ми....

Павла.

Али воле мој;Па То је лепо сасвим друго.Ви сте истина леп дечко,добро сте одгојени,увек сте у уредно одевени...да то је све тачно.Али за брак је потребно нешто друго,нешто више.

Жина.

Свакако љубави...

Павла.

Не."Љубав до гроба",то више није у моди.За брак је потребно наћи друга-другарицу.Жена у човеку и обрнуто треба да нађе сарадника кроз живот а не само мужјака за снајивање, коме ће она то пљижешки платити дипломом или масним миравом.Потребно је узajамно поштовање.А чиме се ви одликујете од свега тога?

Жина.

/у несприличи је-зловолно/ Павло!

Павла.

Можда, својим дјела кућама?

Жина.

/ с малом љутином/ Сурови сте Павло.

Павла.

Замислите молим вас једну дугу зимску вечер.О чему бисмо могли разговарати.

Жина.

Можда ни о чему,а рекли бисмо један другоме много.

Павла.

Фуј!фразе!

Жина.

За време других вечери ишли би у позорнице,на концерте...и би имали лепе хаљине...а ја би се носила нама...Минутне новости сваког петка на столу...топли будоар/уживајући/ и у нему прекрасна жена....у суботу у подне аутом у Ерконој...скије,гольф,јахана,лето на мору...Видите то је мој свадбени уговор.

Павла.

То бисмо могли савновати у великој симузици?

Жина.

Да и ставим са својим свадбеним преговорима/павла одобрава главом/ Добро!вече код куће.рецимо,госпођа је нерасположена,хоће да буде сама Госпођини Жина седи у другој соби или да не би смејло оде у клуб да чује шта има ново у граду.више увек потпуно према вамој занеселости.

Павла.

/смејући се/ Нечасљиви заводљивче беспомоћне жене!

Жина.

Покунајте само Павло!Ако сам се не би свидело поћићете лепо у магистрату, "с овим човеком нећу више живети"-преварно ме је".Пунктум.Дајем позитивну реч,да ћу примити кривницу на себе и да ћу вас осигурати до будућег брака.

Павла.

Зар би одиста били такав магарац?

Жина.

Да. Ако желите преписаћу на вас и једну од својих кућа. Улмах. Ја вас на име....

Павла.

/гледа га замислено у њеном лицу је још смењак али окаменен. пауза/
зачим замислено/И ви треба да будете мој хели-енд? Мало је на силам, али-

Жина.

Погледајте Павло, узме из џепа кутијицу, извади из ње прстен, који ставља на прст Павли/То је веренички прстен - али, молим вас, узмите га од мене бар као дар, ако ми дате корну. Молим вас, задржите га.

Павла.

/гледа Жину, па онда руку, изненађена је/- Брилијант!

Жина.

Сасвим мали.

Павла.

Тако красан.

Жина.

Слушајте Павло.

Павла.

Нест! Тихо! Дозволите ми да преживим осећање жене, која први пут има брилијант на руци/гледа руку-пауза/ Рука је са њим лепша, а нокти као да су добили нови облик и сјај... из њега се расиња неки фини флуид, постепено га осећам и у глави/хоће да скине прстен, како је платко ишао преко чланка а на траг више неће..../насмеје се/То јест.... Мам! Ја рећу... Боже, ја нисам знала да је у мени тако дубоко ујасно буржујство.

Жина.

Нена га нека стоји.

Павла.

Купите сад ви Мefисто, и не смејте се/онет гледа прстен/Брилијант и је... Добијам утисак да сам неко сасвим друго лице. Жина, ви хоћете да ме узмете за жену, а не позвајете ме,.... Ина је се сама не познајем, сад тек то видим/гледа прстен/ Никада нисам за њим чезнула, никада нисам стајала пред излогом. А олакше сада тај блажени осећај? Реците, Жина, какве ствари имате у њеној кући?

Жина.

Само велике - најмање од три соба.

Павла.

Давле нисте сиротињски крвопија, на једном се сели/ Чујте, - е станује ли код вас један професор срећне школе са четворо деце?

Жина.

Мислим да не станује.

Павла.

Хвала/постави му усне/

Жина.

/пољуби је вратко и не долачине је јукама/

Павла.

/гледа јући брилијант/Реците....-и лечили смо чудни људи, . Војимо се противу смрти... А убијамо младе животе....

Жина.

О томе смо већ толико говорили. С једне стране је то убиство, а с друге стране на тај се начин одклони много болова и суза на свету. За сиромашне пацијенткине старали би се ви... Жина не би ништа плаћивали.

Павла.

/у вагу Сотонд!

Жина.

Павла, то не би радили за време ординације. Давле, Павло, с каквим одговарам да одем?

Павла.

/ до сада је лежала на столу, сада је стала доле/О томе морам да

Павла.

/де сада је лежала на столу, а сада је стала доле/ О томе морам да размислим драги мој. Али с брилијансом на руци, то је тешко. Немам слободну вољу. Тек увече скинућу га, ставићу га у кут и размишљаћу. Сутра ћу вам одговорити.

Жина.

Добро Павло причекаћу. Чујте. Како смо данас обоје слободни, могли би поћи негде/устане остави своје нове необучене рукавице - жуте на сто/

Павла.

Данас не. Код нас је у кући таква дисхармонија... Идуће недеље у четвртак нећу имати службу.

Жина.

Онда ја опет нећу моћи.

Павла.

Некако ћемо се извући од колега.

Жина.

Данас је дакле не изгуће?

Павла.

Да. Сутра увече дођите по одговор.

Жина.

/љуби јој дуго руку/ Павло!

Павла.

/поглади му руком косу-кокетира/ Већ дуго ниси био код мене?

Жина.

Избегавала си ме.

Павла.

Чак си и руке намирисао.

Жина.

А пољуби!

Павла.

Сутра, можда веренички...

Жина.

Сутра! /одушевљено/ оде/

Павла.

/остане сама, гледа руку, испружи је грчи шаку, покушава да скине прстен, смеје се/ Не иде! /напољу звони-она се уплаши/ Да није отац/ сакрије руку Види јој се на лицу да јој је то непријатно-бујито/ Не! Ја нисам, мало дете.

ПОЈАВА ДВЕТА.

/Ханча, Ана, Јирка, Зденко. Ханча уђе средином, за њом Ана, која се сјаји од радости, затим Јирка и Зденко. Ханча улази у огртачу и шеширу. Веома елегантна. Све је на њој елегантно, скупоцено и лукеузно, владање је самопоуздаво. Напреже се да не увреди чланове породице. Једино са Павлом говори као са себи равном и с пријатељским респектом/ Сервус Павла!

Павла.

А - то си ти!

Ана.

Гледај ти на! Красан огртач!

Ханча.

Ханча.
/свлачећи огртач/ Но добро добро.../шешир не скида/
Жирка.

Ана.
Жирко, однеси Ханчин огртач.
Жирко.

Охо, како не, Сад ћу још ној да служим... "нашој звезди" /оштро/ Дај то
о нама, оде да обеси Ханчин огртач и врали се одмах/

Зденко.
Сустигао сам нашу славу Мерцедес на степеницама /Павли/ -Срео сам
Жипу, Доле су нам драги моји две лимузине /показује на Ханчи/ Та наша
мала, то наше дене, дошло је лимузином о нама, Мислио сам да је к нама
дошла нека војвоткиња.

Ханча.
/пудра се - галантно/ Башси досадан..

Ана.
А да је са филмом?

Ханча.
Сутра ће се приказивати.
Ана.
Јеси ли већ видела какав изгледа?

Жирка.
/иронично/ Она га свакако неће грдити.

Ханча.
/надувано/ Једина сам ја у њему добра.
Жирка.

Шта сам вам казао.

Ханчи.
Режисер је немогућ.

Жирка.
Разуме се, пошто ти неће успети, сву кривицу баши сад на режисера.
Гдевно је ђда наша уметница Мерцедес" није крива.

Ханча.
/показујући на ташку без афектирања/ -Имам овде два нова уговора.
Један је на 30 а други на 35.

Ана.
Дана?

Ханча.
Хиљада.

Ана.
Боже небески!

Жирка.
Шта то брбљаш?

Ханч.
/слегне раменима/ Не мораш веровати. Како је теби Павло?

Павла.
Добро.

Ана.
/са уживањем/ Како си само модерно обучена.

Ханча.
Мама ја ћу доћи по тебе и отићићемо за једно да ти наручим хаљине.
Треба самном да се покажеш публици после премијере. Још једно, ја ћу
те све плаћити.

Зденко.
Чуј Мерцедес може ли у такву комбинацију доћи и твој брат.

Ханча.

/гледа се у огледалу и маже/ А пропало да нисам заборавила. Да ли би хтео да добијеш место у Либрецу?

Зденко.

Ако хоћеш и на Суматри. Говори, шта је?

Ханча.

Ако хоћеш да одеш из Прага могла би ти издајствености постављене/
/маже се и даље/

Зденко.

Чујеш мали немој да се играш самном.

Ханча.

/отвори ташну и да је му један коверат/Ево!/као да се уопште не ради
о чему важном говори лежерно/ За идући филм морам бојадисати косу
блонд.

Зденко.

/узео је писмо из коверте и чита/- Либертска фабрика вешаких масти
примила би вас на тромесечну праксу - службу с месечноом платом 1800
круна/миља даље нерзумљиво за време дијалога осталих/

Ханча.

Шта мислиш Павло хоће ли ми то лепо стајати?

Павла.

/не говори виш с Ханчом тако презриво као у пређашњим чиновима/Зацело
Ханчо бићеш занимљива.

ХХХХХ.

Зденко.

/слоји с писмом радостан/То је за мене. Сад и ја имам властиту зараду.

Ханча.

и Стракату каже да је блонд моја боја.

Павла.

меретову с овим шеширом.

Зденко.

Чуј Ханчи, да није то некаква незгодна шала?

Ханча.

/преко рамена/Будало!/даже Павли/урлих је за мене дао нацрте за
моје тоалете. А Ресен Баумова ради са осам радница и дању и ноћу.

Апа.

/кроз сузе/Ја сам то знала, ја сам то слутила.

Зденко.

Ханча о да нише да то место могу добити одмах.

Ханча.

Па одмах разуме се/Павли/Будући филм радим већ са режисером Стракати,
а француску верзију с Хенри Де Фермонд.

Апа.

/сезга, брин очи/Боже мој!

Јирка.

Наравно, мама плаче као увек.

Зденко.

/још увек чита писмо/Дакле ја имам место.

Ханча.

Иман!Већ сутра можешда путујеш.

Зденко.

Разуме се да ћу отпутовати. Али још увек не могу да верујем, како си
то молим те....

Ханча.

Филмски финансијер Брукман је главни акционар те фабрике.

Зденко.

А да, то је онај о коме је говорио...

Ханча.
Франк Павелка.
Ана.
Осећала сам још онда, да је с тим човеком дошао код нас благослов.
Ханча.
/са ироничним осмехом/ Молим те! - Дали су му режију само мени за зубав, али ми је дошло дошао. Улизица. Свуда иде за њом. Ако дође овамо /оштре/ избаците га.
Зденко.
Три месеца пребог рада.
Ханча.
/с мејући се/ Брукман би на тај начин хтео да ме обавезе, и да буде сигурнији самном.
Зденко.
/разочарао/ А, тако! Дакле ако поћешна друго место...
Ханча.
/лукаво/ Не бој се драги мој. Тај има много нована. Нећу га испустити из вида /сети се да је рекла ниш не треба/ Потписала сам уз услов, да Брукман може само извршити финансирање.
Жирка.
Охо! Наша звезда ставља услове.
Ана.
Како ће се тата веселити.
Жирка.
Ханчи, хтео бих твоју фотографију с аутограмом.
Ханча.
Овај лећко је глуп баш као и пре.
Жирка.
И ја имам место, само да знаш..
Ханча.
/без интереса за Жиркову судбину/ Гладна сам деце.
Ана.
/преплаћена/ Деце маје, шта да ти дам? Хоћеш ли белу кафу и комадић путера?
Ханча.
Белу кафу да. Али без хлеба, без путера. Несмен се ни за грам угојити.
Ана.
Незнам да ли ће ти се сада допасти наша бела кафа.
Ханча.
Још како /са афектацијом/ Наш кафа. Чезнула сам за мирисом цигорије, који се осећа у целој стани... То је атмосфера мога детињства. Хоћу да је пијем у кухињи, као пре... Идем.
Павла.
/прислуши Ханчи-пријатељски/ -Ханчо, дозволи ми за један час твој шешир, да видим да ли ми лене стоји. Хоћу да купим такав.
Ханча.
/скине шешир и да га Павла, Павла гледа наскеле тражи огледало, али га у себи нема/- Жирко, донеси ми из спаваће собе мало огледало.
Жирка.
Опет ја! Зашто не идеш сама?
Павла.
Иди кад ти кажем.
Жирка.
/оде зутите у спаваћу собу/ Ханча научава Павлу самесвесно / Морала би Павла, с њеј живот некога другачије да улесити... /оде./

ПОЈАВА ДЕСЕТА:

Жирка.

/донесе из спаваће. себе огледало са зида. Постави га на земљу уза сто/
Ана.

/улазећи/Што те носиш овамо плунане?

Жирка.

Да би се госпођица Екс Канлар могла огледати с мамузама и разгажаним
ципелама/чисти прах с дланова/у белој својој лепоти...

Ана.

Тата ће се љутити, дакле ајлемо деце/ сви еду осим Павла/
Зденко.

/при поласку/Тек сада верујем да је наш Ханчи заиста звезда. Два
уговора и за мене место и те одмах, без протекције и без ничега/одлази
последњи и затвара врата за собом/
Павла.

/причека док Зденко затвори врата онда мало поправи косу и намести
шир на главу. Глада се у огледало у неколико поза. Затим скочи код
Ханчине таше, извади пудер и руж за усне. Клекине пред огледало на земљу
и маже се. Пева неку неодређену мелодију без речи. Ваши пудријеру на сто.
Сети се на једном, погрчи и вразима, за ч сак ослуш, па их тихо отвори и
изађе напоље на прстима. Остави врата отворена. Врати се одмах са Хан-
чиним егртачем. Обуче га и окреће се пред огледалом. Опет пева. Из нејасне
мелодије развија се позната Сибелова арија из Фауста. Пева је без речи
и све гласније. Врати се пред огледало. Дође до стола, скине миље, поново
се враћа пред огледало и мишем крије своје старе ципеле. За време те
паузе с поља се чују управо с улице трубе од аутомобила. Сад се сама
себи смеје у огледалу. пева арију пуним гласом. Окреће се пред огледа-
лом и шта испор неге као модни манекен.... С времена на време гледа
прстен на својој руци. То све угадало је на њу и она се одлучила о
свом будућем животу. Лично да пева огледајући се без речи/ -

ПОЈАВА ЈЕДНАДЕСТА:

Јулек.

/таш еде//Павла га и се одлази. Посматра Павлу и ништа је смењети се/
Шта је? Шта је? Нисам знао да тако лепо певаш

Павла.

/ушлази се, застиди се/Тата!/свуче егртач и шешир и пође. Заустави се/
Ханчи је ту...

Јулек.

Ханча? Зени је овамо.

Павла.

/пође корак, заустави се и са усмешком лежерношћу/Тата, удајем се.

Јулек.

/радосне изненађен/То су новости.

Павла.

За Жипу. Од пријетела постаће супруг. Отворићемо заједничку ординацију.

Јулек.

Ординацију? Сада?

Павла.

Знам, шта мислиш. Али он има две куће, затим..../у неприлици/
Јулек.

Шта затим?

Павла.

/одлучно/А затим.... он је гинеколог.

Јулек.

/уз горки смешак/А тако.... Да.... Гинеколог/подлучено/Модерни гинеколог,
Павла.

Тата, буди кверулантан. Видиш како је у Русији.

Јулек.

Да, у Русији. Не узимају, уз обзир њихове назоре. Ја сам дете другог
сталеја. То је једно, а друго, тамо те ради држава и зато је то чисто
и без свинарије. Тамо нема злоупотреба. / горко / Иди ко ће ли межда та на
рана фабрика за небачаје радити бесплатно како се то ради у Русији?

Навла.

/пуна пркоса / Да. Договорили смо се да помажемо материјално слабе...
служавке....

Јулек.

Како ће те убоге служавке знати за тебе? Требала би да истакнеш
таблу у предграђу а не на Јаневој кући у центру града. Обоје је дисала
си свој гроб и ширница на нога парфим. Али ја ипак осећам смард леши-
не. То је твој банкрот. Имаћеш неваља, тоалета, - за свинарију. Помагаћеш
пустоловине перверзних и богатих госпођица, да замажу своје грехе.
Дакле и тебе је зграбила струга.

Навла.

/угриве се за усне и прскине ову танку атмосферу тиме, што неће ка
вратима и зове Ханчи / Ханчи, тата те зове.

Јулек.

Хтее сам ти јеш рећи.

Навла.

/заустави се на вратима / Шта?

Јулек.

Имаш 25 година. Зрале си. Самостална. Не могу ти сабринати, не изјави
не смиренути меру, када видиш да се навлаче облаци који доводе буру.
Али не могу да ћем се обавестити - ти - моја Навла. /ди.

Навла.

/излази напоље, остави шешир и сгртач и врати се са осталима на сцену /

ПОЈАМА ДВАНАЕСТА:

Ханча, Ана, Зденке, Јирке, Навла /
Ханча.

/Уђе са шољом беле кафе, која се јеш пуни. Мена кашичицом млеко и дува
у нега да би се разладиле. Потпуно је равнодушна према Јулековом узру-
јавању и његовим болима. У великој Јулековој сцени тек су сви остали
укоћени, чује се звецкане кашичице у шољи, лежерно / Добро вече.

Јулек.

/строго / Где си била до данас? Зашто ниси дошла кући кад сте већ
пре пет дана свршили са снимањем?

Ана.

/спасаве ситуацију весело / Замисли тата, Ханча је потписала два уговора
Све заједно за 65 а с тим франком се види...

Јулек.

/нервозно / Чекај! / Ханчи / Кад ћеш се вратити кући?

Ханч.

/лежерно / Крез четири дана опет ћемо почети снимање.

Ана.

Замисли и Зденку је најбоље место.

Зденке.

/показује му уговор / Све, у Либрену. Наплата ј 1800 месечно, сутра пукујем.

Јулек.

/гледајући за време Зденковог говора писмо / Чекајте. Ти си то
издејствовала.

Зденке.

Сама је дошла.

Јулек.

/ирајте / Дакле сама... А како в ти утицај Ханче има на ову фабрику у
Либрену?

Ана.

Онај финансијер...

Јулек.

/крикне / Чу питај!

Лескован

Част ми је извести вас, да сам у могућности да Вам по жељи препишем свако позоришно дело, од дома наредених, т. ј. дела која су одобрена за приказивање, и која су на репертоару овога позоришта и разних подружница Синдиката.

Свако веће дело можете добити у року од седам дана, а мање за три дана. Дела се повезују, и таква их добијете.

Списак позоришних комада:

- 1./Шкваркин: "Проста девојка" комедија у шест слика.
  - 2./Катајев: "Очев дом" — комад у шест чина.
  - 3./Леонов: "Најезда", комад у пет чинова.
  - 4./"Негде у Москви" комад у шест слика.
  - 5./"Мистер Перкинс у земљи Бољшевика" — комад у три чина.
  - 6."Путем Цвећа" — од Катајева, три чина.
  - 7."Мати" — од Чапека, три чина.
  - 8."Ревизор" — од Гогоља, пет чинова. /В. Ј. Веселикович: "Халдун Станко" у пет чинова.
- Као и све Пушкиневе комедије, које потребујете.

Мали комади.

- 1."Ослобођење" — у једном чину, од Бобићеве Лубинке.
  - 2./"Окривљена" — у једном чину, од Душана Цветковића.
  - 3./"Командант Сава" " " " " " "
  - 4./"Типографија" — из партизан. живота у једном чину од Д. Цветковића.
  - 5./"Медвед" од Чехова, у једном чину.
  - 6./"Просидба" " " " " " "
  - 7./"Свињарка" комад у једном чину, из руског живота.
  - 8./"Зачарана соба" — сатира на данашње прилике, у једном чину.
- У преводу су још многе ствари, као и наша оригинална дела.

Цена је за препис дела:

Свако дело од три до пет чинова, са малом хартијом,	Динара 600--
са малом хартијом и индигом	" 500--
Мала дела, у једном чину, са малом хартијом	" 150--

Осим горе-поменутих комада можемо вам преписати свако друго дело, које захелите, као: "Улични свирачи" — "Коста Шљук" — "Љубе дете" и народне ствари, као: "Кумова клетва" — "Добро пред кућом" — "Воде са планине", и тд.

Потребно је да нас известите једном картом, које вам је дело потребно и за које време, а ми ћемо одмах узети исто у рад.

28/1-1946 год.

Н и ш .

С другарским поздравом,
Душан Ђ. Ђвездић
члан Народ. позоришта у Нишу.

С, Ф. С. Н.

Н. З. Данае сам добио писмо другог секретара,

ОКРУЖНО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ

Бр. 290

30-1- 1946 год.

ЛЕСКОВАЦ

Лужа на савићева

1110

*

*